

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

TINE DE CAIGNY | CLUB OF PIONEERS | DERBY VAN SARAJEVO
ASTON VINUELA | LANGS BELGISCHE VELDEN | KRC HARELBEKE

CATENACCIO 4 | DECEMBER 2019 | 5€

COLOFON

CATENACCIO 4 | DECEMBER 2019

Verantwoordelijke uitgever
vzw KSK Beveren
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie
Robin Beck, Sander Bral, Nick Claeskens,
Filip Janssens, Michiel Hoorens, Nico Dierickx, Steve Abrams,
Kristof De Decker, Steffen Peelmans, Benny Antoniw

Corrector
Steffen Peelmans
(detaaldokter.be)

Lay-out
Koen De Vuyst

Contact
www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

 instagram.com/catenacciomagazine

 facebook.com/Catenacciomagazine

CATENACCIO

INHOUD | DECEMBER 2019

04 | TINE DE CAIGNY

20 | CLUB OF PIONEERS

36 | DERBY VAN SARAJEVO

50 | ASTON VINUELA

64 | LANGS BELGISCHE VELDEN

80 | KRC HARELBEKE

ROBIN BECK

PAUL JONGENELEN

RIJZENDE STER

TINE DE CAIGNY

RIJZENDE STER

Ze is 22 jaar jong, is het speerpunt van regerend landskampioen RSC Anderlecht en vierde in november al haar 50ste A-Cap voor de Red Flames. En in de loop van deze reportage breekt ze voor haar land een onwaarschijnlijk doelpuntenrecord. Laat er geen twijfel over bestaan, Tine De Caigny is de rijzende ster van het Belgische vrouwenvoetbal. Ja, zelfs van het Europese vrouwenvoetbal. Maar de middenvelder met een neus voor doelpunten blijft met de voeten op de grond. Ze kan niet anders, want in haar sport weet je nooit wat er komen zal.

VAN VERBOD NAAR STIGMA

Even met de deur in huis vallen. Tot 1971 werd vrouwenvoetbal in ons land, maar ook in de meeste andere landen van Europa, simpelweg verboden door de voetbalbond. Het gevolg van een beslissing van de Engelse FA die in 1921 eenzijdig besliste om alle vrouwen van de velden te weren. Volgens de theenippende bonzen in Londen was voetbal voor vrouwen een 'ongeschikte sport', ondanks het feit dat het spel al decennialang in groten getale werd beoefend door Britse dames, die in veel gevallen enorme aantallen toeschouwers naar de stadions lokten. Voor de wedstrijd tussen Dick, Kerr Ladies FC (de absolute pionier van het vrouwenvoetbal) en St Helen's Ladies zakten op *Boxing Day* van 1920 bijvoorbeeld maar liefst 53.000 mannen en vrouwen af naar Goodison Park in Liverpool. Die populariteit bleek een doorn in het oog van de Engelse voetbalbond, die prompt besloot om komaf te maken met dat heidense vrouwenvoetbal! De rest van Europa volgde slaafs dat voorbeeld.

Liefst 50 jaar lang werden voetballende vrouwen in de anonimiteit en zelfs (voetbalbondsgewijze) illegaliteit gedreven. Pas na ingrijpen van de UEFA en onder impuls van de Verenigde Staten, werd dit al even absurde als discriminerende verbod opgeheven. De "gelijkschakeling" had vooral in de VS een bijzondere impact. Aan de basis daarvan ligt een bijzonder pertinente

wetswijziging die het de universiteiten verplichtte om evenveel te investeren in sportaanbod voor mannen als voor vrouwen. Die beslissing heeft ertoe geleid dat het Amerikaanse nationale vrouwenelftal met kop en schouder boven de rest uitsteekt, zowel op als naast het veld, enkele opkomende naties ten spijt.

In België werd het verbod dan wel opgeheven, de stigmatisering van voetballende vrouwen bleef en blijft onverminderd als een gifwolk boven de sport hangen. Vandaag de dag wordt de vrouwenvoetbalsport nog steeds enorm benadeeld tegenover de mannelijke versie, maar zelfs de intrede van loutere basisrechten voor vrouwen doet waarlijk de wenkbrauwen fronsen.

Sinds 1974 mogen vrouwenclubs zich onafhankelijk van mannen inschrijven. Pas sinds 1977 erkent de voetbalbond het nationale vrouwenelftal, maar het is pas sinds enkele jaren dat er een nieuwe wind waait bij de KBVB en dat er steun en respect komt voor onze voetballende dames. Sinds 1985 mogen meisjes zich in de jeugd aansluiten bij jongensteams. Tot hun 16de wel te verstaan, daarna moeten ze hun plan trekken. Sinds 1999 worden voetballende meisjes toegelaten tot topsportscholen. Zelden kunnen Belgische vrouwelijk topsporters leven van hun voetbalactiviteiten, op een enkele wereldster na.

DE NIEUWE WIND

Tine De Caigny moet even slikken bij die triestige geschiedenis van haar sport, maar ze klaagt niet. Een beetje teleurgesteld is ze wel over de prestatie van haar team daags voordien, op een vrijdagavond, nadat Anderlecht niet verder kwam dan een gelijkspel op het veld van Racing Genk. *“Of Guido Brepoels daar nog trainer is? Nee, die heeft het niet lang volgehouden.”* Eerste Provincialer Diest bij de mannen trainen blijkt nog steeds lucratiever te zijn dan een eersteklasseclub bij de vrouwen onder de hoede te nemen ...

Tine De Caigny is blij dat ze is opgegroeid in een generatie voetbalsters die voor het eerst kansen krijgt om te evolueren als atleten. Dat is een positieve evolutie zonder meer, maar victorie kraaien hoeven we nu ook niet te doen. Als prille twintiger heeft Tine al heel wat meegemaakt in haar sportieve loopbaan. Positieve verhalen, zeer zeker, maar evengoed heeft ze zwarte sneeuw gekend, veroorzaakt door factoren waaraan ze zelf niks kan doen.

Het begint al op het moment dat de meisjes hun carrière moeten starten. Moeder en mentor Ann Van Leuvenhage, die mee aan tafel is geschoven, legt uit: *“Toen haar twee jaar jongere broer wou beginnen voetballen, wou ook Tine starten bij een club. Toen werden we al genoodzaakt om voor haar een ander team te zoeken, want bij KSK Beveren waren meisjes destijds gewoonweg niet welkom!”* Dat zoiets in de 21ste eeuw nog bestond is waanzinnig, maar het belette moeder en dochter niet om door te zetten. Tine sloot zich aan bij het naburige Vrasene, terwijl Ann er een erezaak van maakte om ook een dameselftal te incorporeren bij Beveren. Sinds 2009 is dat team een feit en tot op de dag van vandaag deelt ze er nog steeds de lakens uit, met dezelfde passie van weleer.

Dat meisjes in hun jonge jaren quasi verplicht worden – intussen zijn jeugdwerkingen specifiek voor dames wel aan een opmars bezig – om zich aan te sluiten bij jongensteams, is zeker geen slechte zaak vindt Tine: *“Door samen met jongens te spelen hebben vele speelsters een goede basis gekweekt voor hun latere loopbaan op technisch en fysiek vlak. Ik kan ook absoluut niet zeggen dat ik veel opmerkingen heb gekregen van tegenstrevers.*

Af en toe wordt er eens gelachen dat er een meisje meedoet, maar vanaf de match begint en ze zien dat je wel degelijk talent hebt, verstomt die houding.” Ann pikt aan: *“Het probleem van jeugdvoetbal bij meisjes is dat de piramide omgedraaid staat. Er zijn heel weinig meisjes die op jonge leeftijd beginnen voetballen, terwijl veel vrouwen pas laat, zonder opleiding, besluiten om het toch eens een kans te geven. Op die manier worden vele talenten niet ontdekt. De voetbalbond wil nu die piramide omdraaien en dat kan alleen maar toegejuicht worden. Toch denk ik dat meisjes en jongens op jonge leeftijd nog steeds gemengd moeten blijven spelen. Voetbal is en blijft een contactsport en dat leren meisjes het best door tegen jongens te spelen, liefst zo lang mogelijk.”*

Gemengde teams leren vrouwen dus hun mannetje staan in de voetbalwereld. Een goed en opvallend gegeven, maar van zo gauw de meisjes de tienerjaren beginnen opstapelen loopt het vaak grondig mis. Vanaf ze de leeftijd van 16 jaar bereiken zijn meisjes, volgens de reglementen, niet langer welkom bij hun clubs. Ze zijn te oud voor de jeugdreksen, maar ook te jong voor een eerste elftal. En dus komen ze tussen wal en schip te zitten, waar enkel de grootste talenten erin slagen om het hoofd boven water te houden. Die komen dan terecht bij specifieke vrouwenteams. Tine, die al van haar dertiende werd opgeroepen voor de nationale jeugdploegen, was zo'n uitzonderlijk talent en stroomde door, maar voor vele andere meisjes stopt het voetbalverhaal bij die overgang.

VOOR DE LEEUWEN

Al op 16-jarige leeftijd moest Tine, gelukkig groot van gestalte als toenmalig verdediger, klaar staan voor het grote werk. Ze tekende een contract bij Club Brugge en moest zich snel integreren: *“Je komt meteen terecht bij volwassen vrouwen van soms rond de dertig, terwijl je zelf pas zestien geworden bent. Dat is een enorme aanpassing, maar ik ben er snel een volwassen voetballer door geworden.”* Al gauw werd De Caigny ook opgeroepen voor de nationale elf, een eerste keer als zestienjarige in een vriendschappelijke interland tegen Polen. Enkele maanden later scoorde ze al haar eerste twee treffers voor de Red Flames in een monsterzege (11-0!) tegen Griekenland. Op haar achttiende had ze al meer dan 15 interlands op de teller

De Red Flames vormen één hechte groep, een reden voor succes. ▲

staan. Wat kan er nog misgaan, vraagt een mens zich dan af? Alles.

Met de intrede van de langverwachte BeNe League in 2012, een competitie met de beste ploegen uit België en Nederland, leek ons land eindelijk op weg om het vrouwenvoetbal de plaats te geven die het verdiende. *“De BeNe League was een geweldige ervaring”,* weet Tine. *“We speelden destijds tenminste in een volwaardige competitie met 14 teams, verspreid over België en Nederland. Uitwedstrijden op het veld van Ajax, PSV of Twente, dat waren momenten waar we naar uitkeken. Het niveau ging ook omhoog en de Belgische teams streden bovendien mee voor de prijzen. Dat is misschien de reden waarom de Nederlanders er uiteindelijk de stekker hebben uitgetrokken...”* Toeval of niet, na de titel voor Standard (onder invloed van Roland Duchâtelet een absolute grootmacht in het

vrouwenvoetbal), besloten de Nederlandse ploegen zich terug te trekken uit de BeNe League, officieel door een gebrek aan financiering vanuit de voetbalbond. Dat had desastreuze gevolgen, want vele clubs besloten na het failliet van de BeNe League er de stekker uit te trekken. Bovendien hadden tal van clubs met een mooie traditie in het vrouwenvoetbal, zoals Sinaai Girls, Heist of Eva's Tienen enkele jaren voordien besloten om het voortaan op een lager niveau te proberen en zich niet langer te meten met de grootste clubs van ons land. Al in 2014 gaf Antwerp er de brui aan in de hoogste Belgische klasse en het zou niet de laatste club zijn ...

Opvallend interview enkele dagen voor het mijne met Tine. Radio 1 trekt naar Club Brugge, waar sinds dit seizoen gouwe ouwe Leo Vander Elst de vrouwenploeg onder zijn hoede heeft. Leo blaast de loftrumpet over

▲ Het kopspel van De Caigny valt moeilijk te evenaren.

het beleid van voorzitter Bart Verhaeghe: *“Onze voorzitter heeft grootse plannen in het vrouwenvoetbal. Hij wil naast de heren ook de dames naar het absolute topniveau brengen! Dat is de toekomst van het voetbal en we zien al heel wat talent ontluiken.”* Een mens vergeet snel als het in zijn kraam past. Vier jaar eerder, begin 2015, besloot verliezend bekerfinalist Club Brugge immers, onder diezelfde voorzitter, om niet langer te investeren in het vrouwenvoetbal. *“We werden gelukkig op tijd op de hoogte gebracht. Iedereen mocht blijven, maar dan zonder verloning en in tweede klasse. Daarop kon ik uiteraard niet ingaan en met pijn in het hart heb ik de club moeten verlaten.”*

VAN DE REGEN IN DE DROP

Ondanks die Brugse tegenvaller duurde het niet lang vooraleer De Caigny een nieuwe werkgever vond. De nog steeds pas 18-

jarige Red Flame koos voor het ambitieuze project van Lierse SK, samen met drie van haar ploegmaats bij blauwzwart. *“Lierse had gigantische plannen in het vrouwenvoetbal. Er was een professionele omkadering en ook de statistieken spraken voor zich, want in de twee seizoenen ervoor won de club tweemaal de Beker van België - nota bene tegen Club Brugge, mijn ex-club.”* Tine schoolde zich intussen om tot centrale middenvelder en werd een steeds belangrijkere schakel bij zowel club als vaderlands elftal.

Maar, hoe jammer het ook is, in het vrouwenvoetbal zijn talenten en uitstekende prestaties lang niet voldoende voor succes. Het lot van elke speelster ligt in handen van het mannenbastion en dus worden damesploegen stiefmoederlijk behandeld. Is de grote roerganger het beu of moet hij wat te veel rekeningen betalen, dan ligt het vrouwenhoofd als eerste op het

kapblok. Dat gebeurt dan alsof er op een knopje wordt geduwd en het eindigt *stante pede*, letterlijk! *“Op het einde van een schitterend seizoen wonnen we als kers op de taart de Beker van België tegen Anderlecht. Dat was meteen de eerste titel uit mijn loopbaan, maar de vreugde was van korte duur. Twee dagen na de finale kwamen ze ons op training zeggen dat de damesafdeling werd opgedoekt. En daar sta je dan plots, voor het tweede jaar op rij, zonder club.”*

Tijd voor bezinning dus. Op zoek naar een nieuw elftal kwam De Caigny, nog steeds amper 18 jaar oud, voor een niet-alledaagse keuze te staan. Ze besloot zich ten volle te richten op haar voetballoopbaan en haar studies aan de hogeschool van Turnhout aan de kant te schuiven. Nadat ze eerst testte bij Bundesligaclub Jena werd ze getipt bij de Noorse eersteklasser SK Valerenga. Dat klinkt verregaand exotisch voor voetballers, maar is dat bij vrouwen niet.

De Scandinavische landen staan immers een pak voor op het gebied van vrouwenvoetbal. Bovendien werd Valerenga getraind door voormalig Rode Duivel David Brocken, al jaar en dag wonende in Noorwegen en vond De Caigny met Tine Schryvers een landgenote terug. *“Ik trok vol goede moed naar Valerengen, zodat ik me eindelijk kon ontplooien als volwaardig voetballer. Een week later werd Brocken ontslagen en kregen we een trainer die geen woord Engels kon, maar werkelijk geen woord! De communicatie was slecht en ik deemsterde volledig weg. Het waren niet de gelukkigste maanden van mijn leven. Gelukkig kwamen mijn familie en vrienden bijna elke week langs om me te ondersteunen. In januari heb ik in onderling overleg mijn contract ontbonden.”*

KOP OMHOOG

19 jaar oud, twee keer samen met de rest van haar ploegmaats bij het huisvuil gezet door clubs die ermee ophielden en terugkerende van een “ijskoude Scandinavische douche”. Je moet een sterke vrouw zijn om dat te kunnen plaatsen en de volle focus opnieuw te leggen bij het spelletje dat je toch zo graag speelt. De Caigny is echter een beresterke vrouw die haar tegenslagen schijnbaar moeiteloos weet om te zetten in steeds beter wordende

prestaties voor haar land, maar ook van haar club. Sinds haar komst in januari 2017 naar RSC Anderlecht heeft Tine de Belgische vrouwenvoetbalwereld volledig naar haar hand weten te zetten.

In juni 2017, nog geen halfjaar na haar terugkeer, was ze al niet meer weg te denken uit het elftal van de Red Flames, die op het Europees Kampioenschap in Nederland, het eerste grote toernooi waaraan de Belgische vrouwen ooit deelnamen, een zeer bemoedigende prestatie neerzetten. Die ervaring pakte ze mee naar haar club. In 2018 won ze met Anderlecht voor het eerst in 20 jaar tijd de landstitel van de vrouwen en werd de jarenlange hegemonie van de grote rivaal, Standard, doorbroken. En dit jaar, slechts een paar maanden geleden, werd de landstitel verlengd, met Tine als metronoom op het middenveld, belangrijk in zowel aanvallend als verdedigend opzicht. *“In de loop der jaren ben ik uitgegroeid van een verdediger naar een verdedigende middenvelder. Tegenwoordig word ik vaak uitgespeeld in aanvallende posities en dat ligt me wel.”* Geen mens die dat na dit artikel nog zal kunnen ontkennen ...

Tine voelt zich goed bij Anderlecht, maar makkelijk is haar leven als quasi onbetaalde topsporter niet. *“We trainen vier keer per week 's avonds, maar niemand bij ons is prof. Overdag werk ik in een sportwinkel in Dendermonde en daarna moet ik snel naar het trainingscomplex in Neerpede pendelen om dan op topniveau te gaan trainen. Gelukkig heb ik een flexibele werkgever, want anders zouden zelfs internationale wedstrijden een probleem worden. In september moesten we met Anderlecht in de Champions League een uitmatch spelen in het Kazachse Simkent. Op zo'n moment zijn wij genoodzaakt om vakantiedagen op te nemen. Er is geen enkele profspeelster in de Belgische competitie, dus we zitten allemaal met hetzelfde probleem. Maar de buitenwereld mag echt niet verwachten dat wij als Belgische topspeelsters nog veel progressie kunnen maken zonder over een profstatuut te beschikken. Om nog beter te worden moeten we integraal bezig kunnen zijn met voetbal.”*

Dat doet Tine natuurlijk nadenken over nieuwe buitenlandse avonturen. *“Daar is het nu nog te vroeg voor, maar ik voel me veel rijper als voetballer en als mens om opnieuw*

TINE'S XI

Tine De Caigny en Ann Van Leuvenhage: dochter en moeder met een passie voor voetbal. ▲

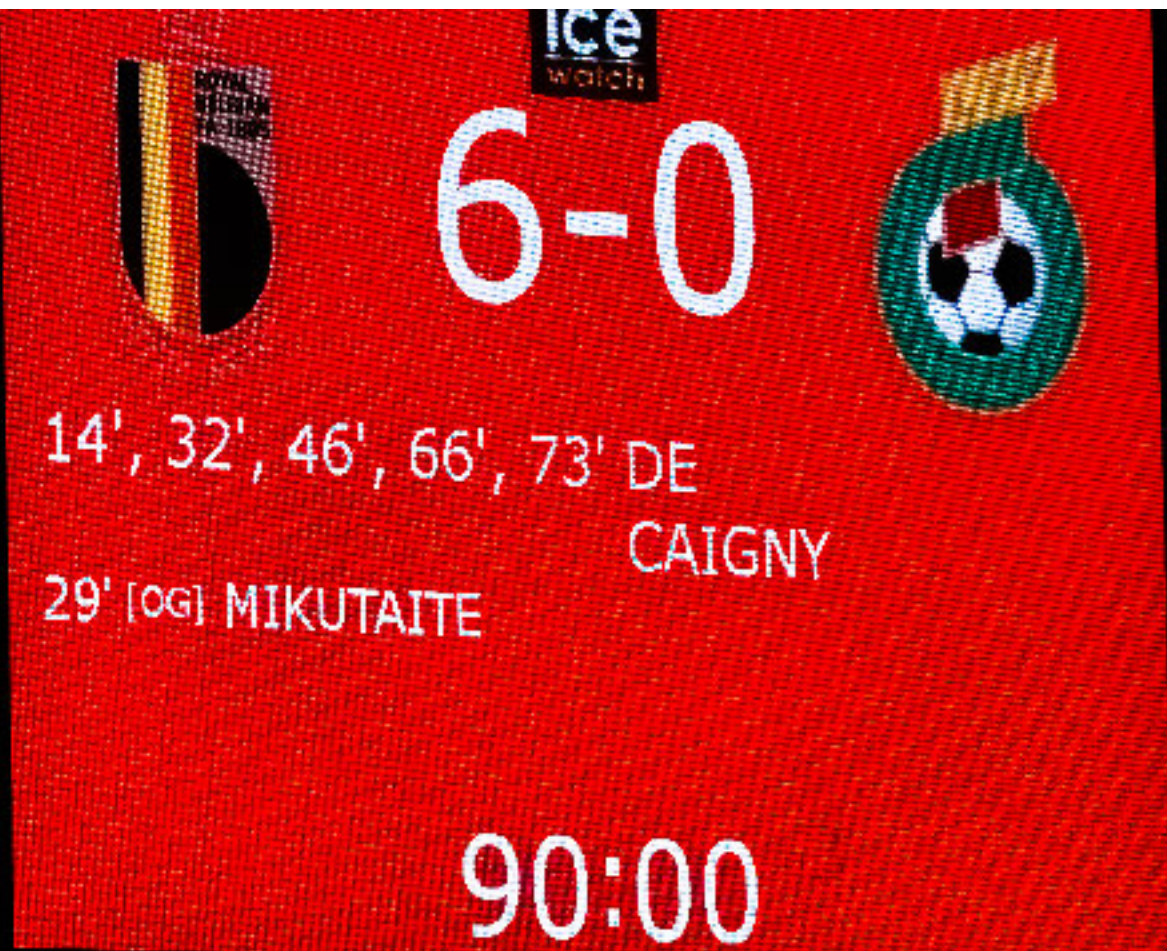
de stap naar het buitenland te zetten. Voorlopig kunnen we enkel in competities als Duitsland, Frankrijk of Engeland volwaardig meedraaien als profvoetballer. Dat is nu eenmaal de realiteit. Ik ben nog jong, maar wil blijven groeien." In België lijkt de top inderdaad wel stilaan bereikt door De Caigny. De vraag lijkt nu enkel nog te zijn: wanneer komt iemand haar halen uit de Belgische Super League? Slechts zes ploegen strijden er nog om de knikkers: Anderlecht, Standard, Gent, Genk, Club Brugge en Leuven. Dat zestal speelt vier keer tegen elkaar, samen goed voor 20 speeldagen.

De rest van de damesploegen heeft niet de middelen om in de hoogste klasse te spelen en vraagt geen licentie aan. "Vrouwenvoetbal in België is niet rendabel. Iedere investeerder wil graag iets terugzien voor zijn geld en die return ontbreekt. De

publieke belangstelling en media-aandacht zijn minimaal, waardoor de groei van de sport wordt bemoeilijkt. Al mogen we wel sinds enkele jaren blij zijn met de verslaggeving die Sportbeat doet. Dat is enkel een online platform, maar het is tenminste iets. Het zou mooi zijn mocht ook de andere media zoals Sports Late Night of Sportweekend iets meer tijd besteden aan de Super League, al was het maar twee minuutjes.

GOUDEN GENERATIE

Er is echter ook beterschap gekomen. Niet zozeer op het niveau van clubvoetbal, maar wel op het niveau van de nationale ploeg. Toen in 2011 Ives Serneels werd aangesteld als nieuwe bondscoach kwam die terecht in een zeer amateuristische omgeving. Enkele jaren geleden vertelde hij daarover in HLN: "Ik herinner me nog goed mijn eerste training in Tongerlo. De keeperstrainer had ik zelf

▲ Historische cijfers vereeuwigd.

meegebracht, een vrijwilliger. Ik vond dat nodig voor vier doelvrouwen, maar heb nadien onder mijn voeten gekregen, want als die man zich bezeerd had, was hij niet verzekerd." Serneels bleef echter volhouden en heeft een team gesmeed dat de concurrentie kan aangaan met de top van Europa. Hij kreeg de voetbalbond mee op de kar en heeft het Belgische publiek warm gemaakt voor de Red Flames.

"De niet-kwalificatie voor het WK van afgelopen zomer in Frankrijk na onze uitschakeling tegen Zwitserland, is zonder twijfel de grootste ontgoocheling uit mijn loopbaan", vertelt Tine. "Sindsdien is iedereen bij de Red Flames alleen maar harder beginnen werken. Iedere speelster wordt nu individueel benaderd om de kwaliteiten te verbeteren. Zowel op tactisch, technisch als medisch vlak worden we elke week sterker. Het Belgisch vrouwenvoetbal zit wel degelijk in de

lift en binnen enkele jaren komen daar nog de producten van de topsportscholen bij. Op dat moment zal ons land op zijn sterkst staan."

Zolang kan De Caigny echter niet wachten. Haar ambitie reikt hoog: "Het eerste doel is nu het EK 2021 in Engeland halen. Dat is voor zo veel speelsters een droom, want Engeland heeft zich ontwikkeld tot een echt voetballand voor vrouwen. Ik geloof ook dat onze kern tot bijzonder veel in staat is. Tot het allerhoogste zelfs, maar laten we zeggen dat top acht het eerste doel is."

"Het is ook leuk om te zien dat de media ons regelmatig in de kijker zet en nu zelfs al onze wedstrijden live uitzendt. Ook al brengt dat soms extra druk met zich mee, want nu weten we hoe het voelt om publiekelijk bekritiseerd te worden. Maar dat hoort nu eenmaal bij het leven van een topsporter. Ik kan dat makkelijk plaatsen."

En toch blijft de buitenwereld zich om één of andere reden ook vaak vastklampen aan stereotypen. Ann is dat intussen al gewoon: *“Het grote probleem van mannen is dat ze niet de klik kunnen maken om te beseffen dat het vrouwenvoetbal is. Dat is bijna een andere sport. Minder duels, minder snelheid, dat is nu eenmaal zo. Maar langs de andere kant kan vrouwenvoetbal ook heel mooi zijn. Het staat bijvoorbeeld bol van fair play, iets wat bij de mannen verloren gaat. Je zal niet gauw een vrouw een schwalbe zien doen of toneel spelen. Vrouwen spelen nog met een hart voor voetbal, los van de grote geldsommen, en dat is mooi. Het wordt tijd dat de mensen eens met een andere bril naar vrouwenvoetbal kijken.”*

DE ANDERE BRIL

12 november 2019. Leuven. Het is een hel om op een dinsdagavond Leuven te bereiken. Terwijl ik eindelijk de afrit naar het King Power @ Den Dreef – wat is er toch mis met die stadionnamen tegenwoordig! – bereikt heb, scheurt de bus van de Red Flames me via de pechstrook voorbij. Een privilege dat ik hen van harte gun, maar de rest van die kluchtzangers die me hier in de maling trachten te nemen, kunnen toch mooi wachten. Catenaccio is op toer en de aftrap nadert.

Leuven is, afgezien van een gebrek aan parkeerplaatsen, een prima thuishaven voor de Red Flames. Geen té groot stadion, redelijk gezellig en met een fenomenale grasmant (in mei moest de *greenkeeper* van Leuven enkel die van Antwerp laten voorgaan in de Greenkeeper of the Year Award). Het is ijsig koud in de studentenstad, maar voorlopig blijft de regen uit. De plaatselijke disco is erin geslaagd om enkele enthousiastelingen te doen dansen op de beats. Dimitri Vegas & dat soort rotzooi. *Not my cup of tea*, maar het kan een mens duidelijk verwarmen. De sfeer rond het stadion is anders dan bij de mannen, maar toch wel uitgelaten. Er zijn hier opvallend meer vrouwen in het stadion dan bij mannenwedstrijden en die dames hebben er duidelijk zin in.

Woeste kreten, agressieve ultra's en minuten durende voetballiederaren horen er hier niet bij, maar enthousiasme zeker wel. *Tifo's* zelfs én een fanfare die het publiek opzweept door *Sweet Caroline* om de vijf botten door het koperwerk te jagen. De

circa 4000 fans zijn er klaar voor. Het is tijd om mijn andere bril op te zetten.

“Vind je dat je genoeg aandacht krijgt, zelfs binnen het vrouwenvoetbal?” Het was mijn smerigste vraag van het interview de week voordien. Diplomatisch en nuchter als ze is, ontweek De Caigny die vraag met verve. *“Mijn positie op het veld krijgt altijd, ook bij mannen, iets minder aandacht.”* Vandaag krijgt ze alvast mijn volle aandacht en het blijkt al gauw niet al te moeilijk om die focus te blijven vestigen. Door een blessure van vaste aanvaller Ella Van Kerkhoven speelt het nummer 6 vandaag uitzonderlijk in de spits. Een gewaagde keuze van de door Eric Gerets in de bloemen gezette bondscoach Serneels, die zonet een traantje wegpinkte voor zijn honderdste wedstrijd.

Mijn alternatieve bril ziet een quasi perfect België vandaag tegen een, het moet gezegd, bijzonder zwakke tegenstander. De Litouwse vrouwen worden volledig platgewalst. Tessa Wullaert verdeelt meesterlijk het spel met naast haar de enorm vinnige Cassandra Missipo. Op de flanken nemen Cayman en Dhont keer op keer de maat van hun tegenstanders, soms met Braziliaanse slingerbewegingen, soms dankzij een uitgekookte één-twee. Het is een lust voor het oog, het spel van de Red Flames op deze avond. De looplijnen, de balbehandeling en vooral de foutloze passing is van een bijzonder hoog niveau. Voetbal als een soort van sierlijk perfectionistische dans met de bal, zo had ik het nog nooit bekeken. Ann had bovendien gelijk: het spel ligt hier betrekkelijk weinig stil.

De grote ceremoniemeester in dit hele gebeuren is vandaag Tine De Caigny. Moeiteloos past ze zich aan haar nieuwe positie aan. Als een volleerde targetspits biedt ze zich aan, houdt ze het balletje met haar sterke lichaam bij, legt ze perfect af om zich dan vliegensvlug tussen de lijnen te bewegen naar de scorende posities. Ze maakt oorlog in het strafschopgebied en is een gesel voor die arme Litouwse tegenstander die werkelijk van geen hout pijlen weet te maken. Ze verliest vandaag geen enkel kopduel en het zou me verbazen mochten er veel betere kopbalspecialisten in het vrouwenvoetbal rondlopen, eender waar. Na een kwartier scoort De Caigny haar eerste, na een halfuur haar tweede. En

tussendoor maakt ene Mikutaite mogelijks de meest ridicule own-goal die ik ooit met mijn eigen ogen heb mogen aanschouwen. Rusten bij 3-0, match gespeeld.

Historische avonden kan je meestal niet voorspellen, maar vanavond is het zover. Er hangt iets elektrisch rond de Caigny vandaag. Ze had er voor de pauze al drie meer kunnen maken, maar pikt de draad weer op binnen de minuut erna. 4-0, hattrick, nog drie kwartier te spelen. De Red Flames spelen de vermoeide tegenstander nu helemaal in de vernieling. Maar geen Belgische slaagt erin om de weg naar doel te vinden, zelfs jubilaris Janice Cayman niet, ondanks verwoede pogingen.

Dit is de dag van Tine. In minuut 66 volgt nummer vier, haar derde kopbaldoelpunt van de avond. In minuut 73 rond ze een heerlijke één-twee met Wullaert af. Een *manita*, zo noemen de Spanjaarden blijkbaar een vijfklapper. Een Belgisch record, zo noemen voetbalstatistici dat. Geen enkele Belgische vrouw scoorde voordien ooit vijf doelpunten in een interland, geen enkele Belg *tout court* scoorde ooit meer dan vijf doelpunten in een interland. Enkel de heren Robert De Veen, Bert De Cleyn en Josip Weber deden het haar ooit voor, in lang vervlogen tijden.

Alle aandacht op mevrouw De Caigny vandaag, die zelfs mag aanschuiven bij de verslaggevers aan de VRT-tafel naast het veld. Degryse en Mulder hebben zich ongetwijfeld vermaakt en zijn vol lof voor de Wase doelpuntenmachine van vanavond. Tine blijft zoals steeds de bescheidenheid zelve en doet blozend haar matchrelaas. . Even genieten van een fenomenale prestatie, maar niet te lang. Morgen wacht het harde arbeidersbestaan, verzacht door de schouderklopjes van de fiere collega's ...

HET JAAR VAN DE BEVESTIGING

Uw reporter dompelde zich enkele weken onder in de te weinig belichte wereld van het vrouwenvoetbal. Hij zag dat er op korte tijd flink wat progressie gemaakt wordt. Een steeds groter aantal meisjes en vrouwen in België, maar ook wereldwijd, vindt de weg naar *'the beautiful game'*. En die positieve tendens zal enkel vergroten in de komende jaren en decennia. De kwaliteit van het spel wordt bovendien met de dag groter, dankzij

de geleidelijke investeringen die worden gedaan in het vrouwenvoetbal.

Maar er is ook nog werk aan de winkel, want de discriminatie tussen mannen- en vrouwenvoetbal is nog steeds bijzonder groot. Op financieel vlak om te beginnen, maar ook op het vlak van erkenning en respect voor voetballende vrouwen. Tine De Caigny is alvast een atlete die kan dienen als een schoolvoorbeeld voor alle jonge meisjes die aan het begin staan van een voetballoopbaan. Haar generatiegenoten bij de Red Flames vormen de bouwstenen van het succesverhaal dat ons land in de toekomst zal moeten schrijven.

2020 wordt alvast een cruciaal jaar voor onze Red Flames. Dan volgen immers de belangrijkste matches in de kwalificatiecampagne voor het EK in Engeland. Twee data staan met stip genoteerd: 14 april en 22 september. Dan neemt België het op tegen co-leider Zwitserland, eerst thuis en daarna uit. De groepswinnaar plaatst zich rechtstreeks, terwijl de tweede geplaatst naar de barrages moeten. De Zwitserse scouts zullen intussen al weten wie ze in het oog moeten houden ...

**Vanaf 2020 kan u een
abonnement nemen op
Catenaccio Magazine tegen
voordeelprijzen! Surf naar
www.catenaccio-magazine.com
voor meer informatie.**

Sint-Niklaas • Meerdonk • Stekene

**Fitrama biedt oplossingen aan
voor zowel particulieren,
als voor zelfstandigen en kmo's
op het vlak van lenen, sparen en beleggen,
verzekeren en bankieren.**

info@fitrama.be

www.fitrama.be

DE VAR

XAVIER WATERSLAEGHERS

1-0, 2-0, 3-0, 4-0 ... Het gaat zo maar door in de intro van Mike Bretts en Steve Jamisons 'Next Goal Wins' (2014). Na 31 (!) goals vinden de Aussies dat het welletjes is geweest en de scheidsrechter ook. Eindsignaal, Amerikaans Samoa druipt af zonder gemaakt doelpunt en met 31 tegengoals voor de kwalificatiewedstrijd van het WK in 2002. De match gaat de geschiedenis én het Guinness Book of Records in als het grootste verschil ooit tussen twee nationale ploegen bij de FIFA aangesloten. Ook keeper Nicky Salapu schreef geschiedenis die wedstrijd met een recordaantal tegengoals. Desalniettemin werd de Xavier Waterslaeghers van het zuidelijk halfrond nog jarenlang opgeroepen voor de nationale ploeg. Sterker nog, hij speelt er vandaag nog steeds.

Het is niet volledig duidelijk waarover de makers nu een documentaire wilden maken: het leven van de slechtste nationale doelman in de geschiedenis, de Nederlandse coach die Amerikaanse Samoa uit het slop moet komen, of de eerste transgender ooit bij een nationale ploeg. We krijgen een beetje een rommeltje van verschillende verhalen te zien in 'Next Goal Wins', dat uiteindelijk dan toch in zijn plooi blijkt te vallen.

50-0?

Amerikaans Samoa behoort tot het grondgebied van de Verenigde Staten maar heeft een aparte nationale ploeg, net zoals bijvoorbeeld Schotland en Wales dat hebben. Met het verschil dat Amerikaans Samoa een slordige negenduizend kilometer van het moederland verwijderd

ligt. Met zo'n kleine zestigduizend inwoners is het niet verwonderlijk dat het eiland in de Stille Oceaan ooit helemaal onderaan de FIFA-ranking stond. Reken daar nog eens een enorm obesitasprobleem, een grote uitstroom van jonge mensen naar het Amerikaanse leger en spelers genaamd Pita en Pati - echt? - bij en je vraagt je af waarom Australië ze in 2001 niet met 50-0 naar huis speelde.

In de docu zien we hoe een Amerikaanse coach zijn Samoa vier jaar later doorheen de volgende WK-kwalificatie moet loodsen met melige peptalk en patriottistisch gezever. Amerikaans Samoa krijgt 26 goals tegen in vijf wedstrijden tegen toppers als daar zijn Vanuatu en Nieuw-Caledonië. Ook nu kan het San Marino van Oceanië niks voor elkaar krijgen. Waarom blijven die mannen - waaronder die éne transgender - zichzelf dat aandoen?

"GUTS"

In 2009 wordt het eiland getroffen door een tsunami, met honderden doden tot gevolg. Dat plaatst hun magere voetbalsuccessen wel even in perspectief. Het voetbalveld is één van de eerste plekken die ze terug klaar maken voor gebruik. *"It's not the skills but the guts than count in soccer"*, zei topkeeper Salapu al in het begin van de film. Na dit fragment snap je eindelijk wat hij bedoelt.

"Een nationaal team trainen is de hoogste eer voor elke voetbalcoach", benadrukt de Nederlandse Thomas Rongen, wanneer hij als enige reageert op een vacature van de US Soccer Federation om Amerikaans Samoa te coachen. *"Dus ik heb maar gesolliciteerd bij de enige ploeg waar ik kans maakte"*, hoor je hem daarbij denken. Want met een Amsterdamse amateurploeg en

een wisselvallig Amerikaans avontuur in de jaren zeventig en tachtig kan je bezwaarlijk van een schitterend palmares spreken Thomas.

UIT HET SLOP

Rongen maakt echter wel indruk op de jongens en hanteert een keiharde stijl met zware trainingen en verwijt bij willekeur. Van Amerikaanse zeemzoete retoriek naar een kwade Hollander alsof hij op vrijgezellenavond is in Antwerpen, je kan het moeilijk vooruitgang noemen.

Maar vooruitgang wordt er wel geboekt onder Rongen. Hoewel hij ook wel Amerikaanse spelers met Samoaanse roots laat overvliegen die alle verlofdagen van hun jaar opnemen om te gaan strijden voor een plaatsje op het WK in Brazilië (2014). Opmerkelijk dat die jongens van kleins af aan een pad zoeken weg van het eiland omwille van de lage levensstandaard - *join the army* - om dan jaren later toch de kleuren van hun vlag te komen verdedigen op het voetbalveld. Een soort van schizofreen nationalisme?

FA'AFAFINE

Voor een diepgelovig land als Amerikaans Samoa is de tolerantie voor genderneutraliteit bewonderenswaardig. Hoewel de voetbalcommentatoren speler Jaiyah consequent Johnny blijven noemen, heeft de eilandcultuur het eigen woord "*fa'afafine*" als derde officiële gender. Jaiyah Saelua schrijft net zoals zijn/haar keeper ook geschiedenis, als de eerste transgender met een basisplaats voor een WK-kwalificatiewedstrijd ooit.

Om zich een weg richting Brazilië te banen, speelt Amerikaans Samoa tegen Tonga, de Cookeilanden en aartsrivaal onafhankelijk Samoa. Check de docu om te weten hoe die wedstrijden aflopen, maar - spoiler alert - Amerikaans Samoa haalt de wereldpers en hangt voor het eerst in de geschiedenis niet

meer onderaan de FIFA-ranking na die drie wedstrijden.

Anno 2019 staat Amerikaans Samoa op de 192ste plaats van de 209 op de FIFA-ranking, won het vier wedstrijden en scoorde het in heel zijn bestaansgeschiedenis minder goals als Eden Hazard voor de Rode Duivels. Dat zijn er dertig, dus maak je geen illusies, Thomas Rongen. Het blijft een kutploeg.

Next Goal Wins geeft een emotioneel portret van 's werelds - toenmalige - slechtste nationale ploeg, waarbij je smakelijk kan lachen om een Hollander die een 'I Love Amsterdam' t-shirt op een berg hangt en het vergelijkt met de Amerikaanse vlag op de maan, het trainingsniveau van FC De Kampioenen en een transgender die rondloopt met een 'I love boobs' t-shirt.

 HANS DE GROEF

 KRISTOF DE DECKER

GRONDLEGGERS VERZAMELD

CLUB OF PIONEERS

KONINKLIJKE HAARLEMSCHE FOOTBALL CLUB

GRONDLEGGERS VERZAMELD

In deze moderne dagen van voetbal dat draait om geld en commercie, zijn we toch blij dat er ook aandacht is voor de pure oorsprong van de sport en waar het uiteindelijk echt om draait. Ook al is die aandacht nog gering, we merken een gestage stijging en die evolutie kunnen we alleen maar toejuichen. Een van de mooie voorbeelden is de Club Of Pioneers en het regelmatig terugkerend tornooi dat door hen georganiseerd wordt. De Club Of Pioneers heeft als nobel doel alle oudste nog actieve voetbalploegen van de verschillende landen te verenigen, zodat we de geschiedenis van het voetbal nooit uit het oog kunnen verliezen. Afgelopen zomer waren we getuige van de 2019 editie van de Pioneers Cup in het wondermooie en nostalgische Haarlem.

DE PIONIER

Laat ons even teruggaan in de tijd. Terug tot in 1857. De tot op heden nog oudste actieve voetbalploeg in de wereld zag toen immers het levenslicht. Natuurlijk bestonden er voordien ook al voetbalclubs, maar historische documenten tonen voorlopig aan dat geen van die ploegen nog bestaat onder de huidige voetbalregels. Veeleer wordt aangenomen dat die clubs gewoonweg opgehouden zijn te bestaan of de rugby-regels zijn gaan volgen. Sheffield FC is dus de echte pionier van het voetbal. Kort na hun oprichting volgden al snel andere ploegen, in den beginne voornamelijk op Engels grondgebied (met o.a. Hallam FC), maar ook daarbuiten. De wedstrijden tussen Sheffield FC en Hallam FC worden erkend als de oudste nog bestaande derby's en worden zelfs nog steeds elk jaar afgehaspeld, zij het niet meer op de traditionele velden van toen. Een van de eerste velden van Sheffield FC, Bramall Lane, is later uitgegroeid tot de absolute thuisbasis van Premier League club Sheffield United en is een relatief modern stadion geworden. Interessant weetje, ook Sheffield Wednesday, de grote rivaal uit de Championship, heeft ooit zijn thuismatchen in dat stokoude stadion gespeeld.

De doorwinterde voetbalfan zal waarschijnlijk wel weten dat de grens tussen voetbal en rugby heel erg grijs en fijn was. Sinds 1863 wordt voetbal gespeeld volgens afgebakende regels die voetbal duidelijk van rugby onderscheiden, al duurde het nog een hele tijd eer die regels gemeengoed werden. Zo accepteerde Sheffield FC het reglement pas jaren later, in 1878. Reden hiervoor was voornamelijk de verbetering van het transport. Ploegen uit de buurt speelden vaak volgens min of meer dezelfde regels, maar eens je tegen een ploeg van wat verder uitkwam, konden die regels wel eens heel erg fel verschillen. Groot was dan ook de verwarring tijdens wedstrijden wanneer iedereen zijn eigen voetbalwetten bleef hanteren. Waar de ene ploeg bijvoorbeeld de bal nooit met de handen beroerde, deed een andere ploeg dat weer wel, met af en toe grote frustraties en onenigheden tot gevolg. De *FA rules* die begin jaren 1860 werden opgesteld moesten dus paal en perk stellen en alle verwarring vermijden.

De bal ging dus verder aan het rollen en de Engelse koloniale driften van weleer zorgden voor een zeer ruime verspreiding van het spelletje wereldwijd. Het is dan ook niet verwonderlijk dat sommige meer

exotische landen ploegen hebben die ook tot de oudsten ter wereld behoren. Na Wales met Wrexham AFC, Schotland met Queen's Park FC en Noord-Ierland met Cliftonville FC, kregen we landen met stokoude clubs zoals Zuid-Afrika met Savages FC Pietermaritzburg, Hong Kong met Hong Kong FC, Nieuw-Zeeland met North Shore United, India met Mohun Bagan AC en Malta met Saint George's FC, ooit allemaal leden van het grote Britse rijk. In andere naties hielpen de industriële revolutie en de verbeterde transportmogelijkheden de verspreiding een handje. Sneller dan ooit tevoren veroverde een sport de hele wereld.

Meer nog, ze verenigde volkeren en vormde vertier of politieke toevlucht in erbarmelijke omstandigheden. Denk maar aan de welgekende voetbaluitjes tijdens de Eerste Wereldoorlog, waarbij wedstrijden werden gespeeld tussen geallieerde en Duitse soldaten. Of aan The Front Wanderers, een team van internationals dat benefietwedstrijden speelde ten voordele van Belgische oorlogsvluchtelingen. Eens je wat meer je research doet naar de geschiedenis van het voetbal, merk je snel dat het niet zomaar een "spelletje" is zoals wel vaker smalend wordt gezegd. En dat allemaal omdat ene Nathaniel Creswick en ene William Prest het wel eens leuk vonden voetbal te spelen in plaats van cricket en daarom Sheffield FC oprichtten. Kleine acties hebben vaak grote gevolgen, zo blijkt eens te meer.

TERUG NAAR DE OORSPRONG

Er is altijd al een strijd geweest tussen amateurvoetbal en professioneel voetbal (alweer een uitvinding van de Engelsen). Sinds de jaren 70 van de 20ste eeuw scheert het professionele voetbal steeds maar hogere toppen. Zodanig hoog dat de drang naar de oorspronkelijke bedoeling van het spelletje stilaan groter aan het worden is. In 2004 zorgde dat er bijvoorbeeld voor dat Sheffield FC als eerste voetbalploeg ooit (en naast Real Madrid nog steeds de enige voetbalploeg) de FIFA Order Of Merit kreeg. Drie jaar later de club ook opgenomen in de English Football Hall Of Fame (als erkenning voor hun 150ste verjaardag en al wat erop volgde). Maar dat was nog niet voldoende. Nog eens zes jaar later, we zijn intussen 2013, nam Sheffield FC het heft in eigen handen en richtte het de Club Of Pioneers

op. "De wat", zeg je? De Club Of Pioneers is een wereldwijd netwerk dat de oudste nog actieve voetbalploegen van elk land poogt te verenigen. De alleroudste zijnde Sheffield FC, natuurlijk. Het netwerk is ook broodnodig, want steeds meer van de oudere ploegen moeten de boeken neerleggen of een fusie aangaan. Bijgevolg gaat er dus steeds meer geschiedenis verloren.

Er zijn natuurlijk wel enkele regeltjes verbonden aan een lidmaatschap van de Club Of Pioneers. *"In de eerste plaats moet de club nog actief zijn, hetzij in amateurverband, hetzij in professioneel verband. In een aantal gevallen zijn dit niet effectief de oudste ploegen ooit van dat land. Jammer genoeg stopten sommige van die ouderdomsdekens al met voetballen in een ver verleden. Daarnaast moet de club doorlopend actief zijn geweest, enkele periodes zoals oorlogen niet in acht genomen. Ten derde moeten ze de oudste nog actieve team van hun land zijn die volgens de FA-regels speelt. Daarbij wordt gekeken naar de oprichtingsdatum als afzonderlijke voetbalclub of naar oprichting van de voetbaltak binnen een al bestaande vereniging. Dat kan inhouden dat cricket- of atletiekverenigingen al geruime tijd kunnen bestaan, maar er pas later (soms zelfs decennia later) de voetbaltak aan de vereniging werd toegevoegd. Als laatste, maar niet onbelangrijke regel, moet de ploeg de waardes en normen van het spelletje respecteren, zijnde integriteit, respect en gemeenschap"*, aldus Tom Simons, een van de ambassadeurs van de Club Of Pioneers.

En dus werd op zoek gegaan naar gelijkgestemde zielen. In de afgelopen zes jaar zijn er een heel aantal ploegen toegetreten. De meest recente toevoeging komt uit Chili, Santiago Wanderers, opgericht in 1892. De eerste ploegen die toetraden waren de andere Britse collega's vanuit Wales, Schotland en Noord-Ierland. Het moet wel gezegd worden dat het vaak erg onduidelijk is wie net de oudste ploeg van een land is. Aangezien de Britten in veel landen vrij actief waren in het verleden, is er vaak geen discussie mogelijk, door hun uitgebreide administratie. In andere landen is er echter weinig archief voorhanden of zijn de krantenknipsels niet altijd beschikbaar om bevestiging of uitsluitens te kunnen geven. Met dien verstande dat er aanpassingen mogelijk kunnen zijn. *"Mocht*

De Pioneers Cup, waar Copa Mundials de norm zijn. ▲

er ooit bewijs naar boven komen dat niet de ene maar de andere ploeg de oudste in dat land is, zullen we natuurlijk de zaak voor die ploegen moeten herbekijken”, verklaart Tom verder nog.

Tom Simons is terecht trots op zijn functie bij Club Of Pioneers. In 2016 kwam hij in contact met het netwerk van de Club Of Pioneers en was hij nauw betrokken bij de aansluiting van Royal Antwerp FC als oudste Belgische voetbalploeg bij de Club Of Pioneers. *“Kort daarop hebben ze mij gevraagd om actief deel te nemen als ambassadeur”,* gaat Tom verder. *“Sheffield FC heeft het natuurlijk druk met tal van andere bezigheden, zoals het uitbouwen van de ploeg zelf. De club heeft verder nog een foundation en geeft opleidingen in China en Afrika. Het is ook gekoppeld aan de universiteiten van Sheffield en Hallam. Bijgevolg heeft de ploeg te weinig tijd om zich ten volle bezig te houden*

met Club Of Pioneers.” Initieel was Tom ambassadeur wereldwijd, maar sinds 2018 is er nog een extra kracht bijgekomen die zich meer bezighoudt met de Latijns-Amerikaanse landen. Die medewerker is gekoppeld aan Albion FC, de oudste Uruguayaanse ploeg.

Op de vraag of de Club Of Pioneers vaker zelf de ploegen contacteert om toe te treden of omgekeerd, antwoordt Tom als volgt: *“De beide scenario’s kunnen zich voordoen. Je moet een kat een kat noemen en natuurlijk hopen we de grote clubs te zien toetreden. Dat heeft een zekere uitstraling en zorgt er ook voor dat nieuwe clubs zich makkelijker willen aansluiten. Maar die zijn vaak moeilijk benaderbaar omdat ze zich in eerste instantie moeten bezighouden met hun professionele activiteiten.”* De kleinere clubs contacteren het netwerk ook zelf, waarvan er nog enkelen op de wachtlijst staan. Tom

▲ De Spanjaardenlaan.

geeft echter ook mee dat er een ongeschreven regel is dat ze voorrang geven aan ploegen die minstens honderd jaar oud zijn. *“Dit vooral uit respect voor de ploegen die al meer dan honderd jaar oud zijn, maar nog geen lid zijn.”*

Zoals eerder vermeld koppelt de Club Of Pioneers ook een heus vriendschappelijk toernooi aan het hele gebeuren, de Pioneers Cup. De eerste editie ging al door in 2013 en had Sheffield FC, RC Recreativo de Huelva uit Spanje en Genoa CFC uit Italië als deelnemers. De allereerste winnaar was, hoe kan het ook anders, Sheffield FC. Daarna volgden nog vier toernooien, waarvan het meest recente in 2019 doorging. Tot op heden deden echter elke keer ‘amper’ drie ploegen mee per toernooi. *“Het was het plan om de 2019 editie met vier of meer ploegen te spelen, maar helaas viel de datum een beetje ongelukkig voor de meeste*

ploegen. De ploegen die deelnemen bestaan vaak uit medewerkers of fans van de clubs. Als het toernooi dan doorgaat bij de opstart van een nieuw voetbalseizoen moeten er prioriteiten gesteld worden. De afstanden die afgelegd moeten worden, zijn natuurlijk ook wel wat groter. Het zal altijd moeilijk blijven Aziatische of Afrikaanse vertegenwoordiging te krijgen op een Europese editie van het toernooi. Het doet ook een beetje met weemoed terugdenken aan de beginperiode van het voetbal, waarbij transport ook vaak moeilijker was. De goeie tijden toen iedereen zich nog met paard en kar verplaatste”, lacht Tom.

Het gebeurt ook dat voormalige profspelers nog een keer hun kunsten laten zien. Zo deden 62-voudig Engels international Chris Waddle (met Sheffield) in 2013 en Jonas De Roeck (met Antwerp) in 2016 dat al. Aan de editie van 2019 nam er opnieuw een ex-

profvoetballer deel, meer bepaald Gintaras Cibirka van FK Sveikata, het recentste lid van de Club Of Pioneers uit Litouwen. *“Dat heeft er waarschijnlijk ook wel voor gezorgd dat FK Sveikata bij zijn allereerste deelname gelijk ook het tornooi kon winnen”,* mijmert Tom terug naar de verloren finale tussen de Litouwse vereniging en zijn eigen Royal Antwerp FC, *“Maar het allergrootste respect voor de ploeg, aangezien ze speciaal voor deze gelegenheid helemaal vanuit Oost-Europa hierheen zijn gereisd.”*

MEER DAN EEN SPEL

Aan een aantal van de leden hangt ook een leuk verhaaltje vast. Vrij recent werd de Indische ploeg, Mohun Bagan AC, aangesloten. Het verhaal achter die ploeg is niet enkel een puur sportief verhaal. Het gaat verder en dieper. In dit geval is het ook een verhaal van economisch belang, of meer nog, een verhaal van vrijheidsstrijd. Mohun Bagan werd ten tijde van de Britse overheersing uitgenodigd deel te nemen aan een tornooi georganiseerd door de plaatselijke overheersende Britse regimenten. Ze moesten dit echter blootsvoets doen wegens gebrek aan financiële middelen. Maar als ware het een heus Hollywoodscenario (of Bollywood?), won de club het tornooi! Dit soort gebeurtenissen versterkte de identiteit van de inheemse bevolking en vergrootte de vrijheidsdrang in India. En dit was nog maar de start voor Mohun Bagan AC. Kort daarop stond de club mee aan de wieg van een aantal competities in India en zelfs tot op de dag van vandaag spelen ze nog een prominente rol in het Indische voetbal. Tal van kampioenschappen en trofeeën werden intussen in de prijzenkast gezet. Het maakt van hen een ultiem schoolvoorbeeld van wat voetbal kan teweegbrengen.

Min of meer hetzelfde verhaal valt te noteren in Ghana, met Accra Hearts Of Oak SC. Die ploeg is nog geen lid van de Club Of Pioneers, al zijn de onderhandelingen wel gaande. Lokale bevolking die blootsvoets wedstrijden wint van Britse soldaten, daar zit meer achter dan ‘we richten een clubje op om wat te voetballen’. Maar ook deze ploeg heeft sindsdien een glorieuze tocht door de Ghanese competities afgelegd, met een boel kampioenstitels tot gevolg. Jammer genoeg kent hun geschiedenis in 2001 ook een grote stadionramp, waarbij

126 mensen het leven lieten. Meteen ook de grootste stadionramp in de Afrikaanse geschiedenis, iets waar wij, Belgen, met het Heizeldrama nog relatief ‘vers’ in het geheugen, ons iets kunnen bij voorstellen.

“Het verhaal van Oostenrijk, First Vienna FC, is ook wel leuk”, gaat Tom verder. Een Britse tuinman, werkzaam in de villa van de bekende en welgestelde familie Rothschild, kreeg af en toe de mogelijkheid om in die tuinen met zijn vrienden een balletje te trappen. De baron was echter niet meteen opgezet met het feit dat zijn tuin veranderde in een puinhoop en stelde een nabijgelegen wei ter beschikking. Hij gaf ook nog de eerste ploeguitrusting mee, wat eigenlijk een overschotje was van jockey kledij (in wat nog steeds de blauw/gele kleuren van het huidige team zijn). Ongeveer in dezelfde periode waren er ook enkele tennissers die af en toe een balletje pleegden te trappen. Toen ze van elkaars bestaan wisten, hebben ze gepoogd om beiden als eerste een aanvraag in te dienen bij het toenmalige Oostenrijkse Ministerie van Sport. Als bij toeval lag de enveloppe met de aanvraag van First Vienna FC bovenaan en zijn ze zo als eerste officiële vereniging van start gegaan. Er zijn echter vermoedens dat ze met een paar dagen verschil slechts de tweede ploeg waren. Twee dagen later werd echter ook de andere ploeg erkend (intussen alweer ter ziele gegaan), maar net zoals dat nu is werken openbare instanties niet altijd even snel. Interessant weetje is dat in het logo van First Vienna FC de bekende drie benen van Isle of Man zijn verwerkt. Hiervoor moeten we ook helemaal terug naar de beginjaren van de ploeg. Een van de eerste spelers in het team was afkomstig van Isle of Man en ontwierp het logo met een niet zo heel erg subtiele verwijzing naar zijn eigen afkomst.

Dat het voetbal via de Club Of Pioneers op zichzelf al leuke herinneringen kan maken, mocht Tom Simons ook aan de lijve ondervinden. Royal Antwerp FC (althans de Club Of Pioneers-ploeg ervan) werd onlangs voor een vriendschappelijke partij uitgenodigd in Engeland om een veteranenduel uit te vechten tegen Harwich & Parkeston FC. Deze ploeg werd in 1877 opgericht en is, ondanks enkele mooie resultaten in de FA Cup, vooral op regionaal niveau actief.

▲ Erfgoed in Haarlem: de legendarische toegangspoort naar de Spanjaardenlaan.

Antwerp FC werd in zijn beginjaren, als oudste Belgische club, op regelmatige basis uitgenodigd door buitenlandse clubs voor een wedstrijd. Een eerste maal al in 1892, meteen de allereerste keer in de geschiedenis dat een (Europese) continentale ploeg op Britse bodem een voetbalwedstrijd kwam spelen. Een maand eerder was Harwich & Parkeston zelf op bezoek geweest in de Antwerpse metropool. Volledig volgens de context van de toenmalige Engelse heerschappij werden de Antwerpenaren vernederd met een 11-0 score. Pittig detail, RAFC speelde met hoofdzakelijk Engelsen en op de koop toe slechts met zijn tien aangezien een iemand de reiskosten niet kon bekostigen.

125 jaar later en om de 140ste verjaardag van Harwich & Parkeston FC te vieren werd de wedstrijd opnieuw gespeeld. Echter had Harwich & Parkeston FC moeilijkheden om

zijn veteranenploeg aan te vullen. Initieel wilden ze de ploeg aanvullen met enkele beloften, maar ook dat bleek een grote uitdaging. Uiteindelijk speelde de eerste ploeg tegen de veteranen van Antwerp FC. Onze Belgische vrienden werden als ware helden onthaald, maar ze moesten toch ook een ware slachtpartij ondergaan, met een onfortuinlijke 9-2 nederlaag als resultaat. Dit keer waren de Antwerpenaren nochtans wel met een voltallig elftal aanwezig ... Naar aloude gewoonte, wanneer een ploeg internationale gasten ontvangt, verbroederden beide teams nadien nog in de welgekende 'derde helft'. Daarin moesten de Engelsen toch hun meerdere erkennen in de Belgische kwaliteiten. *"Wat een prachtige ervaring was dat"*, dwalen Tom's gedachten af naar vervlogen beschonken tijden.

DE SLAG OM DE SPANJAARDENLAAN

Terug naar de meest recente editie van de Pioneers Cup. Koninklijke HFC speelde gastheer, net als in 2014 wanneer ze Sheffield FC en Royal Antwerp FC ontvingen. Deze keer kwamen dus Antwerp en FK Sveikata op bezoek. Daar aan de Spanjaardenlaan werden al vele voetbaloorlogen uitgevochten en het vormde dan ook een extra mooi decor voor dit toernooi. Koninklijke HFC stond erop dat zij in 2019 als gastheer van de Pioneers Cup fungeerde. Het is dan ook een uitzonderlijk feestelijk jaar voor de club. De oudste nog actieve voetbalvereniging van Nederland blies namelijk 140 kaarsjes uit.

Pim Mulier legde in 1879 in Haarlem de basis voor het voetbal in Nederland. En hij was niet alleen een pionier in het voetbal, maar ook in het atletiek- en schaatswereldje van Nederland. Zo organiseerde hij in 1878 de eerste Nederlandse atletiekwedstrijden (de 100 meter sprint en de 2km veldloop – de waarde heer Pim won zelf beide takken), was hij actief betrokken bij de eerste Nederlandse tennisclub en organiseerde hij de eerste Hollandse bandy-wedstrijd (een variant van ijshockey met een hockeystick en een bal). Daarnaast was hij ook de oprichter van de Nederlandse Voetbal- en Atletiekbond in 1889 en medeoprichter van de Nederlandse voetbalbond en de Nederlandse atletiekbond in 1896. Tevens was Mulier nauw betrokken bij de oprichting van het Nederlands Olympisch Comité in 1912. Een bezige bij als je het ons vraagt. Als klap op de vuurpijl schaatste hij al de Elfstedentocht nog voor die officieel bestond.

“In het begin is het natuurlijk vrij lastig om wedstrijden te spelen als je de eerste en enige vereniging bent. Het duurde dan ook een tijdje eer de eerste officiële wedstrijd werd gespeeld”, aldus Emiel Turlings, teammanager bij Koninklijke HFC. “In eerste instantie speelden de jonge tieners onderling wedstrijdjes en in die beginjaren gebeurde dat wellicht ook meer volgens een mengelmoes van rugby- en voetbalregels. Pas in 1886 kwam er een eerste echte officiële voetbalwedstrijd, tegen AFC Sport uit Amsterdam.”

Het moet wel gezegd worden dat het niet eenvoudig is de voetbalclubs uit Haarlem te onderscheiden van elkaar zonder enige

verdere verklaring of gebruik van de erkende predicaten. Want naast Koninklijke Haarlemsche Football Club heb (of had) je ook nog HFC Haarlem en HFC EDO. Vooral de strijd tussen eerstgenoemde en HFC Haarlem was vrij groot. Intussen is HFC Haarlem jammer genoeg ter ziele gegaan. De twee HFC's vochten decennia lang om de titel van 'ploeg van 't stad', zoals dat dan in België genoemd wordt. Vooral in de beginperiode trok Koninklijke HFC aan het langste eind, maar mettertijd nam HFC Haarlem die fakkel over. Beiden waren ook zeer nauw betrokken bij de opstart van het professionele voetbal in Nederland midden de jaren 50 van de 20ste eeuw.

De Koninklijke HFC trok zich na enige tijd echter terug en gaat er nu prat op de allerhoogste toppen te scheren in het Nederlandse amateurvoetbal. Verder zijn ze ook enorm trots op het Koninklijk predicaat dat ze gekregen hebben. Waar dat bij Belgische ploegen na een bepaalde periode bijna een verworven recht is, is dat in Nederland helemaal niet het geval en krijgt een vereniging dit slechts per uitzondering toegekend. Koninklijke HFC is dus een van de zeer weinige ploegen die deze titel met fierheid in hun naam mogen dragen. En het maakt het onderscheid met de andere HFC ploegen natuurlijk net dat tikkeltje makkelijker. *“Eigenlijk is dit in Nederland alleen maar voorbehouden voor de nationale bonden, zoals de voetbalbond en de hockeybond”, treedt Ronald Duijtschhoff Emiel bij. “Slechts drie voetbalclubs hebben de eer gekregen deze titel te mogen gebruiken. In 1960 heeft HFC deze titel gekregen en daar zijn we nog steeds heel erg trots op.”*

Dat Koninklijke HFC zijn geschiedenis nooit of te nimmer uit het oog zal verliezen, wordt ook aangetoond met het feit dat ze niet alleen de Pioneers Cup, maar simultaan ook de ONEC Cup 2019 organiseerden. ONEC (Om en Nabij Eeuw Clubs) is een Nederlandse vereniging die, zoals de naam het al aangeeft, voetbalploegen verenigt die om en bij de honderd jaar oud zijn. De Haarlemse voetbalploeg draagt ook de band met de achterban hoog in het vaandel. Ze begrijpen als geen ander hoe belangrijk die band is en ze zijn intussen geëvolueerd naar een echte familievereniging met een stabiel ledenaantal. *“Dat ligt niet alleen aan een bepaalde toekomstvisie, maar ook aan een*

duidelijk beleid”, verklaart Ronald. “Het binden van de vrijwilliger is essentieel voor het succes van je toekomst als vereniging.”

Zeer wijze woorden in deze moderne dagen waarin de commercie en de tv-gelden hoogtij vieren in het voetbal en het de 'lower league' teams heel moeilijk maken om een mooi voortbestaan uit te kunnen bouwen. In Nederland zijn al enkele traditieclubs van het voetbaltoneel verdwenen (denk maar aan HFC Haarlem, maar ook andere profteams als Wageningen, Veendam, RBC Roosendaal, Schiedam, Vlissingen of AGOVV Apeldoorn), maar ook in België zie je die voortdurende strijd. *“In onze statuten staat dat Koninklijke HFC een amateurvereniging moet blijven, dus ook al presteren we heel erg goed in de hoogste amateurklasse we zullen niet meer de stap naar het professionele voetbal zetten”,* elaboreert Emiel.

De Spanjaardenlaan, waar Koninklijke HFC de Pioneers Cup organiseerde, is al meer dan honderd jaar (sinds 1899) de thuishaven van deze mooie club. Maar initieel speelde de vereniging zijn thuiswedstrijden op een veld waar nog rond een drietal bomen moest gevoetbald worden. Je kan het je bijna niet voorstellen, maar voetballen met bomen op een veld is geen unicum. Zo heeft bijvoorbeeld het Luikse Union Limbourg FC, het vroegere Dolhain FC met stamnummer 9, dit tafereel zelfs vereeuwigd in zijn logo. Maar zelfs bij Koninklijke HFC sluipt het moderne voetbal er toch een beetje in. Het huidige stadion met de charmante tribune zal binnenkort plaats moeten maken voor een nagelnieuw en modern complex dat volledig voldoet aan de normen en eisen van het moderne voetbal en de Nederlandse voetbalbond. De huidige tribune dateert alweer vanuit 1974, toen ze opnieuw werd opgebouwd nadat het vorige stadion volledig verwoest werd door een hevige brand.

Koninklijke HFC is bij het 135-jarig bestaan toegetroten tot de Club Of Pioneers, deels op eigen verzoek. Dat was al in 2014 en dus amper een jaar na het opstarten van de Club Of Pioneers. *“Op dat moment waren we het vierde of vijfde lid”,* volgens Ronald. *“Het was dan ook heel erg fijn voor ons om te zien dat Antwerp kort daarna ook lid werd. We hebben intussen al verschillende leuke wedstrijden afgehaspeld tegen onze Belgische burens en*

onze leukste herinnering ligt ongetwijfeld in het winnen van de Pioneers Cup in 2016 in het legendarische Bosuilstadion in Antwerpen. De Pioneers Cup is een enorm mooi middel om de oudste clubs met elkaar te verbinden en de geschiedenis nooit meer te vergeten. Daarom zijn we ook vereerd dat we intussen dit tornooi al voor de tweede keer mogen organiseren.”

En het moet gezegd, ze hebben dat perfect georganiseerd. Natuurlijk zat het weer wel een beetje mee en dat helpt altijd voor een extra gemoedelijke sfeer. Maar dat is niet alles. De Spanjaardenlaan mogen bezoeken, de historische plek waar al zoveel mooi voetbal de revue is gepasseerd en waar de charme, traditie en fierheid zonder enige twijfel van afspat, is een waar genot. Zeker als je zoveel voetbalgeschiedenis bij elkaar ziet. De Pioneers Cup gaat terug naar de beginselen van het voetbal. Integriteit, respect en gemeenschap, dat is waar Club Of Pioneers voor staat en dat was ook wat we die dag meegemaakt hebben. Kameraadschap tussen alle ploegen, maar ook respectvolle vechtlust om uiteindelijk die trofee de hoogte in te kunnen duwen. De liefde voor het spelletje. Het spelletje waarmee oorlogen zijn begonnen, maar ook zijn gestaakt. Het spelletje dat zorgde voor eendracht tussen volkeren, ook al waren ze in oorlog met elkaar. Het spelletje dat landen voor hun vrijheid heeft doen vechten. Lang leve het pure voetbal.

De Twaalfde Man heeft een prima boek, “DERBY DAYS” uit. Te bestellen op detwaalfdeman.net, en voor Belgische lezers op onze website via catenaccio-magazine.com!

EUROTHERM
VAN GEYSTELEN NV

Van Geystelen produceert ramen
en deuren van de hoogste
Belgische kwaliteit, zowel
voor particulieren als
voor bedrijven.

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

Openingsuren
Maandag tot vrijdag van 10u00 tot 18u00
Zaterdag op afspraak
Zondag en feestdagen gesloten

ENDEE

COUNTER

Neen. Dat ik geen grote voetbalfan ben, was ondertussen al duidelijk. Clubs die worden verstikt door investeerders, lonen die de pan uit rijzen en een zootje lichtjes kleinzerigen wiens valpartijen meer met acteren dan met sporten te maken hebben. Ja, voetbal is echt topsport. Begrijp me niet verkeerd: los van al het voorgaande is het dat ook. Een spel dat tot de verbeelding kan spreken met duizelingwekkende dribbels en magistrale ingevingen, met spelers uit verschillende culturen en van diverse afkomst.

Maar wat net daarin helemaal de verbeelding tart, is onverdraagzaamheid. In een stadion komen vaak meerdere tienduizenden mensen samen om van hun favoriete sport en ploeg te genieten, al vraag ik me af hoe 'genieten' bij die mensen wordt geïnterpreteerd. Klaarblijkelijk zijn er toeschouwers die hun zaterdag- of zondagavond graag doorbrengen met anderen te kleineren, pesten, schofferen en uit te maken. Niet veel beter dan de gemiddelde bullebak in het middelbaar, die dankzij de vele centjes van zijn ouders of de schrik tot ingrijpen van het schoolbestuur ook nog vrij ongestraft als pestkop de puberteit van anderen mag terroriseren.

En ik kom met deze vergelijking niet zomaar op de proppen. Wanneer Ilaimaharitra tijdens de wedstrijd op Mechelen veel meer dan enkel een aantal verwensingen over zijn huidskleur naar zijn hoofd geslingerd krijgt, kan hij niet eens rekenen op empathie van de spelleider. De scheidsrechter geeft hem een gele kaart, waardoor de arme 24-jarige voetballer de volgende match moet missen. Uit gemakzucht, net zoals de leerkracht in de middelbare school die koos voor de makkelijkste manier om iemand een strafstudie te geven. Het kan zelfs nog erger: in Oekraïne kreeg de Braziliaan Taison, al jaren de absolute smaakmaker van de competitie, ROOD omdat hij 'ongepast' reageerde op racistische uitlatingen van 'fans' van Dynamo Kiev. Huilend verliet de balgoochelaar het veld...

Waarmee ik wil aantonen dat het internationale voetbal tegenwoordig blijft bestaan dat de zogenaamde supporters (voorlopig althans?) vrijuit kunnen gaan. Toegegeven: in dit geval werd er jammer genoeg in Mechelen voor de daders een publieke schandpaal opgetrokken, wat zeker niet de oplossing is. Wat we nodig hebben is een globale aanpak tot het herstellen van respect. Een wereldwijde shift in verdraagzaamheid. En het herstellen van de waarden die we allemaal kunnen terugvinden in een doodgewoon kleurboek. Niet meer zwart of wit, maar gewoon geel. En rood. En blauw. Maar alstublieft niet terug wit of zwart.

Polariseren heeft slechts één voordeel voor de daders. Het scheidt verwarring, want het leidt uiteindelijk de aandacht weg van wat belangrijk is. Als mens moeten we samenwerken in plaats van *tegenwerken*. Overal ter wereld lopen partijen rond die anderen minachten omdat hun huidskleur anders is. Maar is dat dan wat telt in het voetbal? Is het niet gewoon leuk om te genieten van een lekker ouderwets potje voetbal? Met Diego en Karim, Rudy en Lorenzo en Mbo en Alex. Laat die gasten zich lekker amuseren en ons entertainen met hun balkunsten. Laat de essentie terug duidelijk worden en denk aan de kleurtjes. Ik ben plots heel wat meer voetbalfan dan.

www.robustaflex.be

www.vastiau-godeau.be

Kafee
DE MOPS

Gaverlandstraat 131-133
9120 Melsele

Alle dagen open vanaf 09u30

www.demops.be

www.solvas.be

FILIP JANSSENS

WAAR ROOK IS ...

VEEL VUUR EN DOELPUNTEN IN DE 139STE
STADSDERBY VAN SARAJEVO

STADION GRBAVICA

SARAJEVO OSIGURANJE
ADMIRAL

ella

SARAJEVO OSIGURANJE

UDS LACK
2017TA
MOLJACKA
SRANOTA

THE MANIACS

WAAR ROOK IS ...

Voor kinderen uit de jaren '70 en '80 zal ex-Joegoslavië altijd een beetje "Joegoslavië" blijven. Voor de lieve kijkbuiskinderen uit de jaren '90 en later: luister even naar dit verhaaltje van Mijnheer De Uil! *Ooit leefden er in een ver, mooi land, met heerlijk uitgestrekte bossen en prachtige rivieren en mooie, metershoge bergen, een heleboel mensen samen; allemaal van zéér verschillende religieuze en etnische afkomst en met uiteenlopende achtergronden. En toch was alles er peis en vreê...*

Al bleek, driewerf helaas, dat laatste uiteindelijk maar schijn (sommigen zouden het misschien zelfs "propaganda" durven noemen.) Want na het uiteenvallen van het zgn. Oostblok, het stuk Europa dat sinds de Tweede Wereldoorlog en tot circa einde jaren '80 op sociaal en politiek vlak als satelliet van de Sovjet-Unie bestond, viel ook de 'unie' in Joegoslavië als een kristallen vaasje uit ingezepte handen aan diggelen. En wat volgde was één van de meest gruwelijke burgeroorlogen op ons Europese continent; en veel schaamrood, tot decennia later nog, op de wangen van eenieder die het had zien aankomen toen, maar nooit heeft kunnen of zelfs maar willen vermijden...

Een kleine 25 jaar later, op road trip met een vriend, doorheen enkele van die nieuwe, onafhankelijke staten daar sindsdien: Kroatië, de hedendaagse praalwagen van het Balkantoerisme; Servië, die wat noest aandoende, nog zeer Oost-Europees aanvoelende republiek; en Bosnië-Herzegovina, die smeltkroes bij uitstek, waar het dan ook zo hevig, hévig gebrand heeft zo kort geleden nog... Op het programma: *to boldly go where we have not been yet*. De bedoeling: alvast zéker in Sarajavevo geraken. Mooie, interessante stad; stijf van cultuur en geschiedenis, jazeker. Maar ook de crime scene voor Željezničar vs. FK, oftewel: de *Sarajevski Derbi*.

GELD EN NIEUWE KLAREN

Wie de Balkan en het voetbal in één adem vernoemt, heeft het 10 van de 11 keren over

Belgrado, Partizan en Rode Ster. Maar in dat toch werkelijk betoverend mooie Joegoslavië [ziet u wel? Daar doen we het wéér ...] is er echt nog wel meer te beleven dan die "Eternal Derby". De Derby van Sarajevo staat evenzeer ból van passie en historie – hoogdringend tijd dus om die even wat nauwgezetter onder de loep te nemen.

Željezničar Sarajevo en FK Sarajevo zijn bij uitstek de meest succesvolle teams van Bosnië. Het verhaal begint in 1946, wanneer drie kleinere clubs de handen in elkaar slaan om voortaan als "FK" door het leven te gaan. Deze club van Bosniakken – een Slavische bevolkingsgroep, op de Islam georiënteerd – staat amper twee jaar later al in de hoogste Joegoslavische voetbalklasse en wint die voor het eerst in 1966. Enigszins met behulp van de communistische overheid, die FK graag tot het uithangbord van hun bewind ziet uitgroeien. Zo dwingt in die beginjaren de minister van sport tal van getalenteerde spelers uit Sarajevo en de rest van het land om zich bij FK aan te sluiten, in ruil voor een redelijk salaris en wat nieuwe kleren...

Maar aan de andere kant van de stad is er Željezničar; een club die al sinds 1921 bestaat, dus 25 jaar langer dan haar nieuwe opponent, en goed in de top en subtop van het Joegoslavische voetbal meedraait, maar nog tot 1971 zal moeten wachten om een keer op het hoogste nationale schavotje te mogen staan... En wat meer is: de eerste competitieve derby, in 1954, wordt door FK met maar liefst 6-1 gewonnen; een fikse draai om de oren voor de blauwwitte

▲ **Stilte voor de storm ...**

volksclub van metaalarbeiders en spoorwegwerkers, die de zaken meteen op scherp zet. Een voetbalseizoen is van dan af pas geslaagd wanneer er – en dan het liefst nog tweemaal – van de stadsrivaal gewonnen wordt.

Nu, in 2019, nog voor het treffen dat we bijwonen, staat de teller op 138 competitieve ontmoetingen – waarvan 'Zeljo' er 43, en FK er 41 gewonnen heeft. Het afgelopen seizoen werd FK nog overtuigend landskampioen; voor Željezničar is dat al van 2012-2013 geleden. En de recentste onderlinge confrontaties werden ook in het voordeel van de bordeauxroden beslecht. Aan het prille begin van dit voetbalseizoen, op deze 31ste augustus van het gezegende jaar 2019, prijken Željezničar en FK met respectievelijk 12 en 14 punten op de derde en tweede plaats. De spanning is dus te snijden...

OUDE EN NIEUWE LIJNEN

Nu is dat altijd wel het geval wanneer beide teams elkaar ontmoeten. Niet alleen staat er steevast ook buiten de lokale eer veel op het spel, de twee clubs baden ook in heel verschillende watertjes. Hoewel de oorspronkelijke verschillen wat uitgevlakt zijn en ze allebei fans aantrekken vanuit alle sociale achtergronden, is FK toch bij uitstek een team van de stad, terwijl Zeljo op fans uit het hele land kan rekenen. FK is dan ook van oudsher veelal de club van de stedelijke elite, de welgestelden; overwegend blank, conservatief, en traditioneel ingesteld – terwijl Željezničar de meer liberaal georiënteerde club van de arbeiders is. Hoe dan ook laten beide ultra-groeperingen, de blauwe "Manijaci" en de bordeaux "Horde Zla" ('de vijandige horde'), die oude krijtlijnen allemaal niet aan hun hart komen. Beide blinken uit in rook, vuur, spandoeken

en woeste, ronduit dreigende gezangen. Maar hoewel de confrontaties ook buiten het veld altijd op het scherp van de snee zijn: slachtoffers zijn er, tot op heden, gelukkig nog nooit gevallen.

Maar goed, we zijn hier dus voor de 139ste competitieve Sarajevski Derbi – en wat meer is: de thuisclub is zo vriendelijk geweest om Catenaccio Magazine te verzekeren van een fotopasje voor deze wedstrijd. Uw dienaar zal zich dus tussen de professionelen mogen begeven om letterlijk vanaf de zijlijn ú, beste lezer, van leuke beelden te kunnen verzekeren. En dat het ‘beeldrijk’ belooft te worden, zowel op als naast het veld: daar kunnen we alvast zéker van zijn.

Bij het toeleven naar een wedstrijd hoort alleszins ook een verkenning van het terrein vooraf. En 's ochtends start, zo verneem ik, ook de ticketverkoop aan het stadion; daar moeten we dus heen. Van enige derbyspanning is echter nog niets te merken, om half 10. Wat 'hangouderen' hier en daar, en een minimale bedrijvigheid... Tegen tien komt dan een jongeman met gelamineerd pasje om de nek – een *club official* dus, zo mogen we toch aannemen – met gedecideerde tred een grote kartonnen doos ergens binnen oppikken, om er vervolgens mee naar een houten barakje te tenen. De ouderlingen, nu verwoegd door velen, waaronder evengoed jongeren – een groep mensen die ondertussen uitgegroeid is tot enkele tientallen – schieten recht en zetten zich in een keurige rij aan de voorkant van het eenpersoonshutje. Maar dat is buiten de waard gerekend... want het jongmens heeft hulp van een collega ingeroepen, en samen trekken ze nu de cabine, die blijkbaar op wieltes staat, aan slentertempo voort; de stadionsite af, helemaal de drukke zesbaanvaksweg over, tot op de parking aan de overkant. En de rij mensen? Die volgt gedwee. Een bijzonder merkwaardig schouwspel, deze lichtjes potsierlijke optocht... en God mag weten waar die goed voor was. Maar goed: voor een kleine 3 euro verzekert elke fan zich van een toegangskaartje voor vanavond... zolang de voorraad strekt uiteraard. Voorlopig heb ik genoeg gezien en ik trek opnieuw de stad in om me te laven aan de vele kleurrijke kanten van dat schilderachtige, historische centrum.

NIET TE VERGETEN, NIET TE VERGEVEN

“Srebre... Never forget, never forgive”, lees ik op een muur geklad, wanneer ik tegen 17u opnieuw het stadion Grbavica van Željezničar nader. En de kern van die boodschap, aangaande de *schande van Srebrenica*, is niet per se alleen maar aan elkaar, de ex-Joegoslavische volkeren onderling gericht, bedenk ik me daar ietwat ongemakkelijk bij. De onmiddellijke omgeving van Grbavica is reeds hermetisch afgesloten, ruim drie uren voor de aftrap. Sommige straten zijn afgespannen met plastic tape, of zelfs geblokkeerd met massieve stukken beton. Heelder cordons agenten in *battle dress* hebben op de laatste hoeken van alle invalswegen postgevat. Verscheidene patrouilles te paard zetten de ernst van hun dominante aanwezigheid extra kracht bij. Het machtsvertoon is offensief te noemen, en doet wat totalitair aan.

Maar de sfeer blijft, vooralsnog, gemoedelijk. Van bezoekende supporters nog geen spoor; die wagen zich hier voorlopig niet, vermoed ik – en verkiezen wellicht, of worden aldus verplicht, om kort voor de aftrap in vereende slagorde en onder politiebegeleiding aan te komen en meteen naar hun vak te trekken (of gevoerd te worden). In veel gewoel heb ik nog geen trek; mijn vroege vooravondmaaltijd moet nog wat zakken... en dus trek ik café Palma binnen, een tea room die uitblinkt in taartjes en huisgemaakt ijsroom, en waar het nog lekker rustig is. Twee espresso's en evenzoveel slivovitsj schnaps later ben ik klaar voor het frisse bier, en voor het aandachtig observeren van de steeds groter wordende, zenuwachtig naar de wedstrijd uitkijkende groepjes voetbalsupporters. Ik loop wat langs de straten op en neer, en verkies de frivol klinkende Macchiato Bar als mijn uitvalsbasis. Daar, immers, is er plek aan de toog, maar ook een leuk buitenterras, door groene struiken omgeven, en daar zitten de steeds talrijker wordende Zeljo-fans te verbroederen. Het is een snikhete dag; maar de buitentemperatuur van circa 35° in de schaduw wordt binnen moeiteloos overtroffen met factor 1,75... Overigens zijn de eersten die me aan de bar aanklappen al dermate in de wind dat het enige gesprek dat met hen nog mogelijk blijkt, het mij aanleren van de woorden “Ik Hou Van Zeljo!”

SYMBOOL VAN WEDEROPSTANDING

Als in 1991 de Slovenen, en een achttal maanden later de Bosniërs, de euvele moed hebben zichzelf te midden van het machtsvacuüm in het afbrokkelende Joegoslavië onafhankelijk te verklaren, is het hek volledig van de dam – en wat met horten en stoten volgt kan alleen maar cartoonesk, doch met inherent een ijskoud gevoel van aan wanhoop grenzende vertwijfeling vanwege de talloze onmenselijke verschrikkingen die het met zich meebracht, samengevat worden als: *iedereen die collectief naar de wapens grijpt en elkaar begint neer te kogelen*. Met als trieste hoogtepunten de uitroeiingskampen nabij Mostar, het aan flarden blazen van de eeuwenoude, historische brug aldaar, het flagrante falen van de Verenigde Naties dat gelegenheid schiep voor de massamoorden in Srebrenica, en *het beleg van Sarajevo*.

Als een soort kronkelende worm te midden van twee Dinarische Alpenhellingen is Sarajevo een vogel voor de kat gebleken. Servische troepen bezetten de bergen, en hun sluipschutters en kanonnen nemen vanop de helling – die amper een armlengte verwijderd lijkt – de stad gedurende drie, bijna vier helse jaren onafgebroken onder vuur. Vanuit de stad gezien is het nog steeds een ijzingwekkend aangezicht; ook al werd de strijdbijl – grotendeels wegens algehele vermoeidheid – reed geruime tijd begraven en bevolken opnieuw alleen nog burgers en hun schapen de bergwand.

Je voelt gewoon de angst die de inwoners dag in dag uit moeten gevoeld hebben tijdens hun gewone doen en laten dat steevast 'de dood tot gevolg' kon hebben. En ook de pijn, en dat onuitpreekbare, nog grotendeels onverwerkte verdriet, is hier nog heel voelbaar. Hier loopt niemand van dertig of ouder rond die niet minstens één vriend, familielid, collega, moeder of vader, zoon of dochter, broer of zus verloren heeft. Naar school? Naar je werk? Terug naar huis? Wat broodnodig brood gaan kopen? Even langslopen bij mama, die wat ziekjes te bed ligt? 1 kans op 2 dat je die bestemming haalt.

De Twaalfde Man, Derby-expert der Lage Landen en als dusdanig redacteur voor o.a. de collega-magazines Panenka en In De Hekken, kent de stad als geen ander. "Waar de Bosnische Serviërs konden rekenen op de steun van het Joegoslavische Volksleger, hadden de Bosnische moslims van Sarajevo aan het begin van de oorlog amper een leger voor handen. Om toch

strijd te kunnen voeren werden milities opgericht. Die bestonden veelal uit criminelen, nationalisten en paramilitairen, maar ook de hooligans en ultra's van beide voetbalclubs. Zowel de Manijaci van Zeljo als de Horde Zla van FK meldden zich aan het front en vochten zij aan zij voor hun Bosnië – en voor overleving.”

LEVEN, STERVEN, EN HEROPLEVEN

Maar velen van hen overleven het niet. Eén van hen is Dževad Begić-Đilda. Ooit één van de oprichters, op dat moment leider van Manijaci. Een Servische sluipschutter schiet hem in 1992 dood terwijl hij gewonde burgers helpt.

“De wijk Grbavica in Sarajevo, waar het gelijknamige stadion van Željezničar ligt, is één van de wijken waar hevige gevechten plaatsvonden. Het stadion van Zeljo heeft het zwaar te verduren gekregen. Aan het begin van de oorlog brandde de oude houten hoofdtribune volledig af; en vervolgens werd het voetbalbolwerk helemaal omgetoverd tot mijnenveld.”

Maar op 14 december 1995 komt dan toch een einde aan de burgeroorlog, na ondertekening van het Verdrag van Dayton. Bosnië en Herzegovina wordt administratief opgedeeld in twee entiteiten: de Federatie van Bosnië en Herzegovina en de Servische Republiek. De tijd van wederopbouw breekt aan...

“Op 16 maart 1996 werd de wijk Grbavica geherintegreerd in de stad Sarajevo. En een kleine twee maanden later, op 2 mei 1996, werd opnieuw een wedstrijd gespeeld in het stadion van Zeljeznicar: de Sarajevski Derbi... Zo'n 20.000 supporters verzamelden zich in de zwaar beschadigde thuishaven van Zeljo. De wedstrijd eindigde in een 1-1 gelijkspel. Het resultaat was echter van ondergeschikt belang. Want op die dag vierden de supporters van beide clubs *het leven*. Op die dag overheersten trots, en een gevoel van onoverwinnelijkheid. *Zij zijn Sarajevo, zij zijn Bosnië.*”

in het Servo-Kroatisch is. Voor dat soort gein is het mij nog wat te vroeg. Met mijn tweede halve liter van de dag zoek ik me dus een plaatsje buiten, in de zachte zomerbries, te midden van het struikgewas.

TRIBUNE VAN HET VOLK

En ik ben meteen welkom aan het tafeltje van Edin Hrapovic, een Bosniër die vloeiend Engels praat – dat hij gestudeerd heeft in de UK, in het Engelse Luton, aan de University of Bedfordshire, is daar uiteraard niet vreemd aan. “Zeljo is me met de paplepel naar binnen gegoten”, steekt hij meteen van wal. “Mijn ouders, de burens, de vriendjes op school... mijn hele familie ook: allemaal supporters van Željezničar. Ik ben zelfs genoemd naar Edin Bahtić, een oud-speler van de club! Weet je dat ik daar eigenlijk mijn hele leven lang al fier op ben? Meer nog dan op al het goede dat me voor de rest al overkomen is?” Edin, een jonge veertiger, bracht zijn hele jeugd door tussen de ultra’s van Blauwwit: bij de “Manijaci”, de maniakken, op de epische zuidtribune – de “Holy South” – van stadion Grbavica. “Maar tegenwoordig heb ik twee jonge kinderen – en je weet hoe dat dan gaat. Het ‘scherpe’ in je leven en je karakter gaat er wat vanaf; het hoeft allemaal niet meer zo nodig. En eerlijk: ik mis dat ook niet. Integendeel... Het was een fantastische tijd; maar nu vind ik het heerlijk, waarachtig fenomenaal, om samen met mijn zoontjes naar het voetbal te kunnen. Echte Zeljo-fanatici – of had je wat anders gedacht dan...?”, lacht hij trots.

Met zijn kroost vat Edin tegenwoordig post op de oostelijke tribune, die tot in april 2017 helemaal vernieuwd werd en er nu werkelijk alleraardigst uitziet. 5.000 zitplaatsen aan de lange zijde van het veld; integraal gefinancierd door de supporters en de lokale middenstanders... én giften van buitenaf natuurlijk. Onder de donateurs uiteraard vele oud-spelers: Edin Džeko, Amar Osim, Ibrahim Šehić en Semir Štilić als de meest bekenden. Zelfs een USA-international, Mix Diskerud, steunde het project door in één keer 50 abonnementen voor 10 jaar te kopen. En ook andere clubs uit de regio, waaronder Dinamo Zagreb, droegen bij. Van een ‘community stand’ gesproken!

De boel loopt ondertussen lekker vol; zowel de bar als het terras, maar ook de omliggende straten en pleinen. Het zachte blauwwit golft als een zee op en neer. De clublieders – van ‘strijdlieders’ spreek ik, uit piëteit voor het verleden hier, vooralsnog liever niet (al lapt het jonge volkje, dat ‘het’ ondertussen alleen nog uit schoolboeken en van *urban graffiti* meekrijgt, daar wellicht allervrolijkst de laarsjes aan) – en *chants* hangen overal in de lucht. De ordediensten zijn nog steeds aanwezig, maar beduidend discreter dan een wijle terug. De meeste straten zijn ook gewoon opnieuw vrijgemaakt. Ik verkies dus om opnieuw wat rond te wandelen en te proberen de aanzwellende atmosfeer in foto’s te capteren. En ik moet, volgens afspraak, ook tijdig aan de dienstingang wezen om mijn accreditatie als persfotograaf te verzilveren... Want, niet te vergeten: ik ben hier natuurlijk vooral om te werken.

HOED U VOOR HET VUURWERK!

“*God I hate derby’s...*” zucht de jonge Amin Heric, persagent en *Public Relations Officer* van de thuisclub wanneer hij me welkom heet. Op zijn gezicht staat minstens één ‘nachtje doorwerken’ te lezen. Maar ook hij draagt, tegelijk, onmiskenbaar die kinderlijke pretlichtjes in de ogen... Die mix van pure spanning en voorpret op een goede afloop; vol hoop én twijfel én voorbarige euforie én vertwijfeling én weer terug naar hoop – enzovoort. Die cyclus van waanzin, die eindeloze rollercoaster tussen Hemel & Hel & weer terug... En dan moet de aftrap nog komen! Allemaal zo eigen aan het toeleven naar een belangrijke wedstrijd; en ook zo herkenbaar voor eenieder die het, al was het maar ooit eens, zélf al meemaakte.

Amin verwelkomt me van harte, bedankt ons uitgebreid voor edities #1 en #2 die ik voor hem meegebracht heb, en geeft me een snelcursus *do’s* en *don’ts*, terwijl we samen het blauwe tapijt rond het veld betreden. De voornaamste regel – want hij wordt wel vijf keren in evenzoveel variaties herhaald – is: *keep away from the fireworks*. Een grapje omtrent ‘dovemansoren’ schiet me ter plekke te binnen, maar ik besluit om het – want ook hier weet je tegenwoordig maar nooit... – voor mezelf te houden. Van enkele secondanten krijg ik uitgestrekte

Beide supportersclans zorgen voor vurige toestanden in de tribunes. ▲

handen, flesjes drinkwater en sigaretten aangeboden. Mijn hesje zit goed; 'deel 2' van deze voetbal dag is begonnen.

Het stadion Grbavica ziet er vanbuiten imposant uit, maar oogt vanbinnen eigenlijk zeer knus. Wat wel meteen opvalt zijn de netten over de ganse breedte van de noordtribune achter het doel; en niet alleen voor het bezoekersvak... Hier zitten nochtans eerder gewone supporters. Maar goed: wat normaal is in de Balkan, is dat daarom nog niet overal. Het vanzelfsprekende blauw voert op stemmige wijze de boventoon. Ik kijk met extra aandacht naar de oosttribune, die mij eerder die dag zo levendig beschreven werd door Edin Hrapovic: een eenvoudige, onoverdekte, maar mooi steile zittribune, met een bijzonder pittoresk kerktorentje op de achtergrond, ternauwernood erboven uittorend. De westtribune oogt wat

schlemielig, met slechts enkele rijen zitkuipjes (690 in totaal) en haar wat rare, nogal gekunsteld aandoende dak. Maar de zuidtribune, de betonnen curve die tegen een natuurlijke helling lijkt aangebouwd, maakt alles goed. Hier staan de befaamde "Manijaci"; en zelfs leeg doet ze intimiderend, bijna dreigend aan.

Plannen werden opgestart en fundamenten werden aangelegd in 1949, maar het zou nog tot 1953 duren eer het stadion afgewerkt was. Dat kwam, ten dele, omdat de club volledig zélf – te lezen als: *eigenhandig* – bouwde: clubleden, supporters, familie en zelfs een tijdje enkele bataljons van het sympathiserende Yugoslav People's Army, het plaatselijke 'rode leger'... Een *extreme make-over* in de jaren '70 duurde nóg langer: van 1968 tot 1976 maar liefst. Tijdens de burgeroorlog in de eerste helft van de jaren '90 had Grbavica

▲ Tussen de rookwolken door zorgen de spelers voor een stevige pot voetbal.

veel te lijden onder het geweld: het lag pal in de vuurlinie tussen beide fronten, en liep heel wat schade op. Pas in 1996 werd er opnieuw gevoetbald; het stadion werd, bitterzoet ironisch, met een stadsderby heropend (zie kaderstuk). De heropbouw ging echter pas echt goed van start vanaf 2004, met eerst vernieuwingen aan de noord- en zuidzijde, vervolgens de herinstallatie van de kunstverlichting (2009), de vernieuwing van de het dak aan westelijke zijde in 2012, het zetten van een groot digitaal scorebord in 2016 en, zoals eerder al vermeld, de bouw van een gloednieuwe oosttribune in 2017.

EXPLOSIEVE START

Anderhalf uur voor het eerste fluitsignaal is het stadion al voor driekwart gevuld en wordt het immer aanzwellende geroezemoes voelbaar nerveuzer. De eerste opwarming van beide teams lokt ook de

eerste vanzelfsprekende aanmoedigingen en verwensingen uit. Kort voor de aftrap is er het eerste échte kippenvelmoment: het Bosnische volkslied, symbool van de eenheid, de bevrijding en de (weliswaar nog steeds broze) vrede schalt uit de luidsprekers, wat iedereen doet opveren en broederlijk vereend, net niet hand-in-hand meezingen. En als dan beide elftallen *kick-off*-klaar uit de catacomben komen, is de eerste massale catharsis van deze nog prille avond een feit.

En van een blitzstart gesproken... Nog maar net uit de startbokken geschoten, na amper vijftien seconden al, schiet FK zich op voorsprong – een slecht verdedigde inworp, een makkelijke voorzet vanop links tot aan de verste paal, en een loepzuiver gekruiste volley aldaar kloppen de verbouwereerde thuisdefensie. Doodse stilte op drie van de vier tribunes, pandemonium in het FK-vak. En *Željezničar*? Dat moet dus meteen vól

aan de bak; maar gelukkig voor het thuispubliek is het elftal door deze ijskoude klets water in het gezicht ook écht wakker geschoten. De bal wordt goed in de ploeg gehouden, er wordt priemend rond én diep gespeeld, en het beste scenario voor de hele wedstrijd krijgt gelukkig ook daadwerkelijk vorm: nog binnen de eerste 10 minuten speelt Zeljo de spits Sulejman Krpić mooi in de grote rechthoek vrij op links, en met een gekruist schot van dichtbij maakt de *international* er 1-1 van. De zuidtribune, in wiens aanschijn het doelpunt van zo-even zich voltrokken heeft, ontploft; en dat moet letterlijk genomen worden. Als door wespen gestoken schieten mijn gelegenheidscollega's en ik weg – we lopen, springen en duiken weg van de explosies, de klaarblijkelijke steekvlammen, het rondvliegende schoeisel, Bierbikers en dies meer... Zelden – wat zeg ik? Nog nooit – zoiets meemaakt. En dan te denken dat sommigen hier hun beroep van maken!

Maar zo veelbelovend als het eerste kwartier is gebleken, zo armoedig wordt, geheel onverklaarbaar, het tweede. De 22 spelers lijken even naar hun tweede adem te zoeken, te verwerken wat er zonet gebeurd is allemaal, en te zoeken naar hoe het nu verder moet. Er is dreiging, er komen halve kansen, maar het is toch veelal voetbal vanuit egyptjesstelling geworden... En omdat daar nu eenmaal geen hol aan te beleven valt, besluiten de fans dan maar zichzelf wat te vermaken. Op het half uur gaat er een dermate gigantisch pyro-festival aan de thuiszijde van start, dat in een mum van tijd het gehele stadion gehuld is in een metersdikke mist en werkelijk niemand nog een hand voor ogen ziet – en de wedstrijd, aldus, voor een tiental minuutjes stilgelegd moet worden. Geen slechte *move*, zo blijkt, want in de 38' rondt diezelfde Krpić van daarnet een actie van alweer op links af, dit keer enig mooi met de binnenkant van de rechtervoet in de verste hoek. Zeljo met een voorsprong bij rust terug naar de kleedkamers, zo lijkt het. Al is dat dan buiten de waard, in dit geval verdediger Sipović gerekend, die in de extra tijd met een snoekduik enigszins knullig de eigen doelman met het hoofd verschalkt, en zo de effectieve ruststand van 2-2 op het bord neerzet.

AFSPRAAK MET DE GESCHIEDENIS

De thuisploeg is het aan zichzelf verplicht om met een gelijkspel geen genoegen te nemen en trekt van bij de start van de tweede helft vol naar voren. Een schot van ver buiten de rechthoek wordt door FK-doelman Kovačević gelost, en de jonge Petar Bojo is er als de kippen bij om de rebound tegen de netten te jagen. 3-2 met net geen uur gespeeld; nog dik 30' die resten op de klok.

Meteen daarop jaagt FK op zijn beurt op de gelijkmaker, maar Zeljo houdt het spel goed open en prikt steevast gevaarlijk tegen. Er komen tal van gevaarlijke standjes voor de doelen aan beide zijden ... Maar dan, in die gouden 77ste minuut, gebeurt waar iedereen in blauwwitte kleuren op heeft zitten hopen: na een wat rommelige *scrimmage* voor doel belandt de afvallende bal voor de voeten van middenvelder Damir Sadiković, die strak uithaalt en het leder door een woud van benen voorbij de verbouwde doelman jaagt. Iedereen die voetbal een beetje kent weet dan: de ban is gebroken – hier wordt, inderdaad, geschiedenis geschreven. Want vijf minuten voor tijd is de rek er bij FK duidelijk uit, en zet de bonkige middenvelder Mehmed Alispahić in de 90ste minuut nog de kers op de thuistaart: een historische 5-2 overwinning, die alles wat FK is bloedrode tranen doet huilen.

Een wanhoopsoffensief van FK gedurende de laatste vier extra speelminuten doen Eric Filip, de keeper van Željezničar, ei-zo-na nog uitgroeien tot de held van de wedstrijd, met enkele spectaculaire saves van – het mag gezegd – wereldklasse; maar de kloof van drie doelpunten is tegelijk toch té groot om nog écht in gevaar te kunnen komen. 5-2; vijf-twee... *Vijf-Twee!* Ik zie het mensen keer op keer maar weer, tegen elkaar doch waarschijnlijk vooral tegen zichzelf, steeds harder voor zich uitroepen. "*Een zware, maar zeker niet onverdiende derbyzege!*"; roep ik hen kameraadschappelijk toe... maar uiteraard begrijpen ze niet waar ik het over heb. U dan weer wél – althans, zo hopen we toch.

 VIQUE DESRAMAUX

 GREET THOEN

ASSIST

AUTI-VOETBALCLUB U-NITED

Gewoon, bijzonder. In 2010 voelden een aantal ouders de frustratie van hun kinderen met autisme, omdat ze niet pasten in het regulier voetbalwereldje. De grote focus op prestatie, de weinige aandacht en tijd die konden worden vrijgemaakt om te leren omgaan met anderen, met winnen en verliezen, ... Deze jongens en meisjes konden wél gewoon voetballen, goed zelfs, maar de omstandigheden én hun beperking maakten het moeilijk om nog te genieten. Geen nood, de ouders namen zelf de touwtjes in handen en richtten Anti-voetbalclub U-Nited op.

Vijf jaar later was de groep zo gegroeid, hadden de spelers zo'n grote stappen gezet én waren er zoveel handen om het werk – voetbaltechnisch én qua randomkadering – te helpen dragen, dat een eigen

rechtspersoonlijkheid in de vorm van een vzw zich opdrong. Zo gezegd, zo gedaan.

Intussen zijn we bijna 2020 en dan viert anti-voetbalclub U-Nited vzw haar tienjarig bestaan, mét alle spelers en mensen die hen graag zien. Geen frustratie meer, wél nog altijd plaats voor voetbal, voor spelplezier, voor voetbaltechniek, met bijzondere aanpassingen als het gewoon even niet kan, maar alleen dan. Nog altijd met vele handen, met ouders, grootouders en een hele hoop mensen met een groot hart die samen de club én de spelers dragen.

Een gedragen club, gedragen spelers. Gewoon, bijzonder.

STEFFEN PEELMANS

FERNANDO DE LA CRUZ BARRANQUERO GOMEZ

MÁS QUE

ASTON VIÑUELA

MÁS QUE

Anderhalf jaar geleden pakte ik mijn hele hebben en houden in om met mijn gezin naar Spanje te verhuizen. Dat was niet alleen spannend, het *pikte* ook, want ik moest mijn collega's van de Antwerp Community Trust, aka ACT as ONE, in de steek laten nog voor Antwerp-voorzitter Paul Gheysens en de zijnen overtuigd waren van samenwerking met een supportersvereniging die community en participatie wil realiseren. Sportief succes is één ding, maar een voetbalclub kan (moet?) veel meer zijn voor de samenleving. In mijn hoofd was dat al lang een vaststaand feit. Door een plottwist in mijn leven mocht ik dat het voorbije anderhalf jaar aan den lijve ondervinden.

Wie Spanje zegt, zegt meestal niet meteen 'Axarquía'. En dat is toch enigszins verwonderlijk, want genesteld tussen bergen en de Middellandse zee geniet de regio van een aangenaam microklimaat. Dat hebben heel wat *pensionistas* uit noordelijker Europa begrepen en dus kan je in Torrox Costa *frische Muscheln* bestellen en in Nerja een Guinness in de Irish Pub. Niet meteen een reden om naar hier te komen? *Think again!* Want Andalusië is niet alleen een streek van indrukwekkende landschappen, het was ook hier, in de haven van Huelva, dat de mooiste bijzaak aller tijden in 1889 voet aan Iberische wal zette. Trouwe lezers van Catenaccio weten natuurlijk dat Recreativo de Huelva als Spaanse tegenhanger van *The Great Old* trots de bijnaam *El Decano* draagt en opgericht werd in de schoot van de Britse mijnontginning aan de Rio Tinto. Maar dat de Britten hier in Andalusië nog altijd relevant zijn als het om voetbal gaat, dat illustreert het verhaal van Aston Viñuela CD. Of hoe een club uit een klein dorp groots kan zijn.

WHEN LOCAL MEETS INTERNATIONAL

Sinds ik op voorzet van landgenoot Raf mijn lidmaatschap bij Aston Viñuela binnenkopte, ontmoette ik hier al Engelsen, Ieren, Schotten, Welshmen, Duitsers, Nederlanders, Belgen, Marokkanen, een Roemeen – jawel, Bob, zo moeilijk is dat dus niet – ... en, wat had je gedacht,

Spanjaarden. Enkele keren per jaar spelen we hier zelfs Europees voetbal. SV 't Harde (Nederland) vond een ideale sparringpartner in ons eerste team en clubs zoals Sporting Vremde en Sportieve Vrienden Ontmoeting (België), East Sheen Primary Dads (VK) en Kildetour Forever van Boldklubben 1893 (Denemarken) kwamen hier ontdooien tegen onze veteranen. Bij die laatsten uit Kopenhagen meende ik als fan van de Club of Pioneers even tegen gezanten van de oudste Deense club te spelen, maar die eer blijkt weggelegd voor de stadsgenoot die in 1876 het levenslicht zag.

Wanneer ik de 19-jarige Nabil tijdens een opwarmingsronde voor de training vraag of hij als student IT wil helpen een nieuwe website te bouwen voor de club, vertrouwt hij me toe dat Aston Viñuela veel meer voor hem betekent dan ik mij kan voorstellen. Toen hij hier enkele jaren geleden met zijn ouders, broers en zussen vanuit Marokko arriveerde, probeerde hij op straat de verveling weg te voetballen. Francis Calderón, Chino voor de *amigos*, die toevallig getuige was van het tafereel, zag meteen de win-win mogelijkheden: een aanwinst voor het team en een instant vriendenkring en taalbad voor de tiener!

Nabil heeft het zich nooit beklagd dat hij zich die dag op sleeptouw liet nemen richting *campo de fútbol*. Zijn eerste invalbeurt kreeg Nabil in Vélez-Málaga, met

30.000 inwoners de 'grote' stad hier in de Axarquía, meer bepaald in het stadion Fernando Hierro. *Die van Real Madrid en het Spaanse nationale elftal?* Inderdaad, meteen zowat de enige voetbalbekendheid hier in de omtrek. Een week later scoorde hij thuis zijn eerste twee goals voor Aston en was hij gelanceerd. Nog op de schoolbanken en toch al een kampioenschap en een beker gewonnen, topschutter geweest en verkozen tot beste speler van de liga. Naar eigen zeggen stak hij veel op van coach en *Viñolero* Juanfran en ploegmakker Dan Hayes. Hij maakt er dan ook geen geheim van: *"Te quiero, Aston!"* Vandaag de dag combineert hij zijn voortgezette studies IT met nachtwerk. Geen wonder dat de doelpuntenmachine dus even stokt.

Danny Hayes? Dat klinkt niet Spaans. *Et voilà, enter the Brits!*

Niet alle expats zijn gebronsde grijsaards. In hun zog belanden hier ook zonen en dochters, vaak met een jong gezin. Voetbalgekke Danny, een *Addick*, ofte fan van Charlton Athletic, voetbalt samen met enkele makkers zijn rug en gewrichten om zeep op het betonnen voetbalveldje van het hotel. Terwijl de locals er hun *fútbol sala* spelen – ja, hier kan dat in openlucht – hebben de Britten alle moeite met hun veel te grote, stuiterende bal voor het veld. Een kilometer verderop werd weliswaar, nog voor de crisis, een voetbalveld aangelegd, maar gras onderhouden op deze ondergrond en in dit klimaat is geen sinecure. Voetbal is nauwelijks mogelijk in deze *arena*, niet toevallig het Spaanse woord voor 'zand', noch voor wie *kick and rush* prefereert, noch voor wie het *tiquitaca* – ja, zo schrijf je dat in het land van oorsprong – aanhangt.

GEMEENSCHAPPELIJKE BELANGEN

Wanneer een kilometer verderop een heus kunstgrasveld wordt aangelegd, staat Danny in *no time* bij de burgemeester van Viñuela. Of is het Russ geweest? Of heeft David Millán van de Spaanse voetbalkiek de eerste stap gezet? Wie zal het zeggen ... Bij deze wil ik dan ook een beroep doen op de vergevingsgezindheid van de Catennacio-lezer: een waarheidsgetrouwe neerslag van de prilste momenten in de ontstaansgeschiedenis van Aston Viñuela CF heb ik na enkele interviews wijselijk

opgegeven. Al blijft het verleidelijk de versie van Francis te geloven, al heeft hij als uitbater van El Kiosco misschien ook andere motieven. Zoals elk dorp op een kruispunt van belangrijke wegen ooit begon met een herberg, is ook Viñuela ontstaan rond de plek waar hongerigen gespijsd en dorstigen gelaafd werden. Kerk en gemeentehuis kwamen pas later. De geboorte van Aston Viñuela verliep, dixit Francis, volgens hetzelfde patroon.

Anyway, de vraag is of ze daar niet mogen spelen? De *alcalde* geeft zijn toestemming onder voorwaarden: er dient een officiële club opgericht te worden en Danny moet daarvoor contact opnemen met David Millán, die bij de *Ayuntamiento* werkt en ook plannen in die richting heeft. Welshman Adrian, die hier in de buurt een hotel voor zorgbehoevenden uitbaat, mag als zeldzame tweetalige tolken. En zo geeft de burgervader daarmee, zonder het misschien zelf te beseffen, de aanzet tot een mooi intercultureel verhaal! Wanneer de club boven de doopvont gehouden wordt, krijgt ze de welluidende naam Aston Viñuela Club de Fútbol mee. Veel verklaring heeft die naam van dit Spaans-Britse amalgaam niet nodig, al zijn er ook die beweren dat er éérs 'toevallig' de kit in het *claret and blue* van Aston Villa was en dat dan pas de naam volgde. Een voorstel enkele jaren geleden om de club te herdopen tot het meer Spaans klinkende Athletic de Viñuela, werd verrassend genoeg van tafel geveegd door ... de Spanjaarden binnen de club. Het moet zijn dat ze trots zijn op hun Engelse *heritage*.

Vandaag is Aston Viñuela een sportieve én sociale hotspot in de Axarquía. Om de twee weken geeft het seniorenelftal hier een ander team uit 'de Liga' partij. Welke liga dat precies is, is me na al die tijd nog steeds niet helemaal duidelijk, maar dat het niet 'La Liga' is, lijkt me voor de hand te liggen. Niet alle spelers zijn trouwens *Viñoleros* uit het dorp; verschillende onder hen komen uit omliggende pittoreske dorpen als Alcaucín, Canillas de Aceituno of Periana. In dit dunbevolkt gebied kampt immers elke club met spelersschaarste, met als gevolg dat niet iedereen naast zijn deur een balletje kan trappen in clubverband. Iedereen is blij hier terecht te kunnen voor voetbal en kameraadschap. Daarom blijven de spelers en hun aanhang, ongeacht het niveau of

Danny Hayes ontvangt dankbetuigingen terwijl vader Gary toekijkt in het claret and blue van Aston Villa. ▲

het resultaat, na de trainingen en wedstrijden nog een poosje nakaarten. Of beter, napilsen. Want in een dorp dat inclusief gehuchten als Los Romanes en Los Gomez amper 2000 stervelingen telt, maakt de voetbalkantine deel uit van het uitgaansleven als van het aanbod van familie-uitstapjes: op zondag genieten spelersvrouwen, geblesseerde spelers (bij de veteranen vaak in overtal), sympathisanten en toevallige passanten van de wedstrijd, elkaars gezelschap en de zon, terwijl de kinderen rond het veld ravotten. Aan het terras van El Kiosco kan op zo'n momenten geen enkele loge of business seat uit het professionele voetbal tippen.

ALS ER MAAR GEVOETBALD KAN WORDEN

Spelersschaarste is er trouwens ook

regelmatig bij teams die het seizoen voltallig aanvatten. Reden daarvoor is dan meestal het werk. Want of het nu olijven, amandelen, avocado's of mango's zijn, hier valt er altijd wel iets te snoeien of oogsten. En dat is vaak behoorlijk arbeidsintensief. Het is voor die momenten dat voorzitter en veertiger Jeroen Ruijters altijd zijn voetbalschoenen in de koffer van zijn auto heeft liggen. Zijn echte voetbalbiotoop vindt hij op zondag. Dan onderneemt hij samen met de andere veteranen van Aston Viñuela een poging om roestvorming in de gewrichten tegen te gaan. Aangezien zij niet in competitieverband spelen, dient er elke week een tegenstander gevonden te worden.

Is die er niet, dan zijn Los Ecuatorianos gelukkig altijd in voor een wedstrijdje. Zoals de naam al doet vermoeden herbergt dit team spelers uit landen als Ecuador (de

▲ Elena luidt betere tijden in - Adrian vertaalt.

hofleverancier en naamgever van het team) Colombia, Paraguay en soms zelfs Argentinië. Door de week vind je de meesten onder hen terug op het land of in de bouw, waar zij de tegenhangers zijn van de stereotiepe Poolse bezetter in Vlaanderen. Op zondag tref je ze als één grote familie op en rond het voetbalveld. Met spelers van alle leeftijden, valt het team bezwaarlijk onder de noemer 'veteranenelftal' te catalogeren. Dat heeft nogal een impact op het verloop van de wedstrijden tegen de veteranen van Aston Viñuela. Vaak begint een match (bij gebrek aan spelers bij een van beide teams of bij allebei) als 7 tegen 7 of 8 tegen 8 op een half veld. Kan ook wel eens 9 zijn. Terwijl de *proper vets* van Aston (de oudsten zijn halfweg de 60) zich al de longen uit het lijf puffen, regelmatig in het shirt van de tegenstander, druppelt de ene na de andere Ecuatoriaan het 'stadion' binnen.

Wanneer scheidsrechter en Astonpenningmeester Lee, die al fluitend bewijst dat hij zeker niet ontvankelijk is voor belangenvermenging, na 35 minuten rusten blaast, wordt er niet zelden beslist om de tweede helft toch maar 45 minuten 11 tegen 11 te spelen over het hele veld. Veel Viñoleres zitten dan al door hun beste krachten heen, terwijl de frisse, jonge latinoveulens over de plastieken pelouse dartelen. En hoewel beide teams onder 'normale' omstandigheden aan elkaar gewaagd zijn, laat de omvang van de eindscore zich in dergelijke gevallen makkelijk raden. Maar niet getreurd, omgekeerd ruilen de Zuid-Amerikanen net zo makkelijk hun gele shirt in voor een rood-zwart exemplaar, wanneer de tegenpartij om spelers verlegen zit. Nu ja, gele shirt ... Alleen shirts zoals dat zwarte met bloemenmotief van afgelopen zondag dienen – na enkele minuten en enig

obligaat protest – onder een geel hesje te verdwijnen. Maar verder accepteert ref Antonio – kleine wereld, hij is de pa van Juanfran hierboven – alles van geel over groen en blauw, tot zelfs beige. Als er maar gevoetbald kan worden!

EERST GAAN EN DAN LOPEN. EN DAN WEER GAAN ...

De behoedzame Vlaming leert van kindsbeen af dat je de zaken niet moet overhaasten – ‘lopen’ is bij ons synoniem van ‘rennen’, liefste Nederlandse lezer. Vandaag de dag is het echter al onthaasten wat de klok slaat, dus ook in het voetbal. Met windkracht 10 in de rug waait het wandelvoetbal vanuit de bakermat van het *association football* over naar Europa. De Engelsen vonden in de tweede helft van de 19de eeuw het voetbal uit en verspreidden het over de hele aardbol. Na al die tijd zijn ze blijkbaar nog altijd niet uitgekeken op het spelletje. Meer nog, ze willen er langer actief van genieten.

Daarom bedachten ze bij Chesterfield F.C. in 2011 een variant voor wie minder mobiel is of wordt, *walking football*. Lopen (‘rennen’ dus) is verboden, net zoals slidings en achterlangs tackelen, en je hebt maar drie *touches* de tijd om de bal te passen of trappen. Ideaal dus voor 50-plussers wier acceleratie is afgebot en die makkelijker neergaan dan ze weer kunnen opstaan. Diezelfde regels maken *walking football* trouwens meteen ook geschikt als ‘gemengde’ sport. Dat demonstrenen Alan, 81 jaar jong en met heupen die net als het gras ‘uit de kunst’ zijn, en zijn nog iets jongere wederhelft Gladys, die elke donderdag trouw op post zijn.

Ook nu weer zijn het de Britten die voor importeur spelen: hoewel Steve Muschamp (64) als runner-up ouderdomsdeken van het veteranenteam nog steeds *zijn streng trekt* op linksback, begon hij enkele jaren geleden na te denken over zijn voetbaltoekomst na de *vets*. Vrienden missen en ledematen laten roesten, dat zag hij niet zitten. En hij was niet alleen. Sindsdien weet je in Viñuela dat het donderdag is, want dan schuift Francis, aka Chino, in Kiosco El Córner de tafels tegen elkaar voor de *après-training* van de wandelvoetballers! Die *après* duurt vlotjes tot na de trainingssessie van het eerste team

en de veteranen. Zo leerde ik de aimabele spelers en speelsters kennen. Allicht omdat ik als enige in een zwarte outfit train (Royal Antwerp FC third kit 2018/19) zagen ze in mij het ideale slachtoffer om hun eerste wedstrijd ooit, tegen Smiles Walking Football, in goede banen te leiden. Toegegeven, toen het idee van wandelvoetbal vijf jaar geleden voor het eerst op tafel kwam bij ACT as ONE, heb ik meer dan waarschijnlijk de wenkbrauwen gefronst. Maar vanuit mijn geprivilegieerde positie op het veld kreeg ik al snel een andere kijk op het spel. In die mate dat het de pijn van het nooit-meer-eerste-ploegwaardig-zijn verzacht en zelfs bijna doet vergeten: nog een goeie drie jaar wachten en dan mag ik meespelen!

N.B. Steve laat weten dat ook het wandelvoetbalteam graag eens een buitenlandse tegenstander ontvangt.

FOOTBALL FOR ALL, SPORTS FOR ALL

Ook hier, net boven de Costa del Sol, wordt dus gedroomd van *football for all*, of zelfs *sports for all* – de club overweegt de CF (Club de Fútbol) in te ruilen voor het bredere CD (Club Deportivo). Sport van de wieg tot het graf, ongeacht je geslacht of fysieke conditie. Iedereen moet de kans krijgen om deel uit te maken van een club waar zij of hij zich thuis voelt. De weg daarnaartoe is helaas soms een processie van Echternach. Zo had Aston een tijdje een eigen vrouwenteam, maar toen op korte tijd zowat de helft van de ploeg mama werd, betekende dat het einde van het team. Voorlopig toch, want toen het plan van de club om dit seizoen op zijn minst toch één wedstrijd *señoras* te organiseren de dames ter oren kwam, waren ze laaiend enthousiast. Mogelijke tegenstander: de dames van de Ecuatorianen. Dat wordt weer één grote *fiesta*!

Een ander voetbalhiaat dat om opvulling vraagt, is het ontbreken van een jeugdreeks voor 14- tot 17-jarigen. Meisjes en jongens kunnen vanaf de leeftijd van 6 jaar voetbal en vriendjes leren kennen in de Escuela de Fútbol die door de gemeente ingericht wordt. Voor wie geen aankomend talent met marktwaarde is, gaapt er daarna helaas het grote niets. Jammer, want dat is niet alleen een probleem voor de doorstroming naar Aston – in de liga moeten spelers

STEFFEN PEELMANS

Steffen Peelmans (46) was bij ACT as ONE, de supportersvereniging die in pre-Decuyper-tijden Antwerp voor de ondergang wilde behoeden en ijvert voor fanparticipatie en communitywerking in de club, van 2016 tot 2018 bestuurder en van 2014 tot 2018 hoofd communicatie. In die hoedanigheid stak hij de initiatiefnemers van de allereerste deelname van Antwerp aan een Pioneers Cup een handje toe om een elftal bij elkaar te krijgen. Op twee dagen tijd! BFC Germania had namelijk last minute afgezegd voor het tornooi dat Koninklijke HFC (Haarlem, Nederland) inrichtte om te mogen toetreden tot de Club of Pioneers, het clubje in wording van de respectievelijke oudste voetbalclubs van elk land. Om toch maar zeker genoeg spelers te hebben, haalde hij ook zijn eigen voetbalschoenen vanonder het ondertussen twintigjarige stof. Dankzij dat eenmalige optreden in twee delen kon hij wel enkele mooie verwezenlijkingen bijschrijven op zijn voetbalpalmars: een wedstrijd in het shirt van Royal Antwerp FC en wedstrijden tegen Koninklijke HFC én Sheffield FC, de oudste voetbalclub ter wereld! Een mooie aanvulling van een blazoen waar reeds Koninklijke Rapid AC en Koninklijke Tubantia Borgerhout Voetbalkring, slechts van elkaar gescheiden door de Parkweg in het Deurnese Rivierenhof, op prijkten.

In die periode bij de Antwerp Community Trust ontstond ook zijn sympathie voor het project van YB SK Beveren. Toen enkele *founding fathers* met Catenaccio Magazine op de proppen kwamen, bood hij dan ook graag de diensten van zijn alter ego De Taaldokter aan.

De gezondheid van zijn vrouw deed het gezin in de zomer van 2018 naar Spanje verhuizen. Nog voor zijn vertrek stond zijn besluit vast: hij zou zijn voetbalschoenen weer van de haak halen en zich bij de veteranen van Aston Viñuela aansluiten. Goed om de overtollige kilo's te lijf te gaan en om snel te integreren. Doel één kent beperkt succes, doel twee is een voltreffer gebleken.

Steffen - De man in het (Antwerp)zwart. ▲

minstens 18 jaar oud zijn – ook op sociaal vlak is het een gemiste kans. Maar wat niet is, kan nog komen. Hoopgevend is de vaststelling dat de meerwaarde die een voetbalclub voor de community kan betekenen ook hier langzaam maar zeker erkend wordt. Ondertussen krijgen jongeren zoals Marco en Javi de mogelijkheid om mee te trainen met de teams van Aston Viñuela. En als de tegenstrever van de veteranen er niets op tegen heeft (hoor ik daar 'Equatorianen?'), spelen ze wel eens met hen mee.

BABEL IS VER WEG

Het is een huizenhoog cliché dat voetbal mensen samenbrengt en verbindt. Allicht omdat het een waarheid als een koe is. Hoewel Spanjaarden en Britten niet voor elkaar moeten onderdoen in het niet of nauwelijks oppikken van een vreemde taal –

waarvoor heb je anders ooit een wereldwijd imperium uitgebouwd? – belet hen dat niet hun grote hart te tonen over de taal- en cultuurbarrière heen. Zo zal ik nooit mijn babbelen vergeten met veteraan Javi. Na mijn eerste training bij Aston nam hij rustig zijn tijd om mijn vraag over een bepaalde stretchoefening te beantwoorden, ondanks mijn toen nog erg beperkte begrip van de Spaanse taal. Met bewonderenswaardig geduld en een glimlach liet hij merken dat ik erbij hoorde. Ook toen we enkele weken later voetbalden in en tegen Periana, *zijn hometown en ex-club (ex, ook hier wegens frequente spelersschaarste)*, zag hij dat deze nieuwe er na de match een beetje verloren bijliep. Hij trok me bij de groep en liet een extra *cerveza* op de toog zetten. Wisten we toen veel dat Aston enkele maanden later weer tegen Periana zou spelen. Deze keer als hommage aan Javi, die in een tragisch werkongeval het leven liet.

Foto: Koen De Vuyst

▲ **Familiefoto van Aston Vinuela.**

Maar er zijn ook verhalen met een breder zilveren randje. Toen het nieuws bekend raakte dat Elena, mama van twee dartele voetballertjes en samen met haar man Francis uitbater van de bar, met kanker gediagnosticeerd was, sloeg dat bij de club in als een bom.

Terwijl Elena aan haar zware behandeling begon, trok de tegenaanval van solidariteit zich op gang, niet alleen in het dorp, maar ook bij Aston Viñuela. Daar was het Chris, de vrouw van Steve, die onverdroten voorop ging in de strijd: met donaties, een tombola, *football cards* (een soort krasloterij met namen van voetbalclubs) en een veiling van, onder andere, enkele authentieke voetbalshirts van Chelsea en de Three Lions (het Engelse nationale voetbalteam) zorgde ze ervoor dat de Copa Elena niet alleen het allereerste wandelvoetbaltornooi in Viñuela werd maar tegelijk een immens succesvolle

fundraiser. Voor het hoogtepunt van de avond zorgde echter Elena zelf: met een bel die ze net van haar schoonzus cadeau had gekregen, luidde ze het einde van haar behandeling in.

Ook op het trainingsveld staat de beperkte taalkennis de werking niet in de weg. Nadat Christopher (Chris) Megoran aanwijzingen gegeven heeft in een mengelmoes van Engels en Spaans en hier en daar een speler bij de juiste kegel gezet heeft, verloopt de oefening op pressie gesmeerd. En als het echt nodig is kan hij een beroep doen op zijn *winger* George South, die hier opgegroeid is. Dat Chris hier beland is, heeft de club te danken aan zijn vrouw, die reageerde op een zoekertje. Bij Aston Viñuela *mogen ze hun twee pollekes kussen* met zo'n vakman: als professioneel voetbalcoach heeft hij niet alleen passages bij de jeugd van gerenommeerde clubs

Ipswich Town en, jawel, Arsenal op zijn curriculum vitae prijken, maar ook zomerkampen in de Verenigde Staten voor het aanstormend talent van Málaga C.F. en ... het enige echte Barcelona! Met hem aan het roer kroonde Aston Viñuela zich dan ook kampioen in het allereerste seizoen van de liga. Maar met het bloed van een jeugdcoach dat door zijn aderen stroomde, voelde Chris de behoefte om meer hooi op zijn vork te nemen. En dus nam hij een team van 16-jarigen en jonger onder zijn vleugels in een *youth squad*. Met succes, want heel wat van die jonge gasten zoals Eu (ee-joe) en German (cher-man) zijn later doorgestroomd naar het eerste elftal. Toch kapte Chris er na twee jaar mee. Verrassend is dat niet, als je weet dat tegenstanders voor dit non-liga team moeilijk te vinden waren en Chris op zaterdag zowel bij hun wedstrijden als die van het fanionelftal verwacht werd. Helaas ontbrak het zoals bij veel kleine verenigingen aan mankracht om dit mooie initiatief verder te zetten.

Gelukkig is het niet al kommer en kwel. Enkele jonge spelers uit dat eerste elftal hebben hun talent onder Chris' kundige leiding dermate ontwikkeld, dat ze een of twee trapjes hoger zijn gaan spelen. Maar hun hart klopt nog altijd voor Aston Viñuela. Dat blijkt bijvoorbeeld bij de (verrassings)afscheidswedstrijd van Danny Hayes, die met zijn gezin naar Australië trekt. Het eerste team geeft voor die gelegenheid de veteranen (met Dan) partij. Die laatsten krijgen versterking van tal van spelers die het nest verlaten hebben. Die kwaliteitsinjectie laat zich voelen: het homogene eerste elftal en het samenraapsel van veteranen en 'uitgevlogenen' houden mekaar tot in de slotminuten in evenwicht. Maar zonder dat er een vooraf geschreven scenario gevolgd wordt, gebeurt wat moet gebeuren: het team van Dan wint, met een doelpunt van de 67-jarige John. Om het met de woorden te zeggen van een niet onbesproken ex-voorzitter van mijn geliefde Antwerp, 'zaad voor 10 jaar'! Alweer een memorabele avond dus. In de marge ook voor mezelf, want terwijl ik dit neerschrijf, dringt het tot me door dat dit tot hiertoe de enige wedstrijd is die ik blessurevrij heb volgemaakt. Iets met endorfines misschien?

Vorig jaar nam Chris een sabbatical. Wie zijn tijd en energie belangeloos in een

vereniging steekt, weet dat het niet altijd even makkelijk is en soms even te veel wordt. Maar, hoe vreemd dat ook moge klinken, het noodlot heeft Chris teruggebracht bij Aston: eind juni van dit jaar moest ten huize Megoran een warme familiehereniging plaatsvinden van grootouders Chris en Gill met hun kinderen en kleinkinderen, die in het Verenigd Koninkrijk wonen. Zoon Tom ging hier vroeger naar school en keek ernaar uit Amancio, Sergio, Dany en veel andere maten terug te zien.

En toen viel de kleine Kian, buiten het oog van de familie, in het zwembad. Alle hulp kwam te laat. Aanvankelijk wou ik die details niet in het artikel opnemen, uit respect voor Chris en zijn familie en uit angst om er een tabloidverhaal van te maken. Ik vroeg Chris wel of ik er in bedekte termen naar mocht verwijzen om zijn terugkeer bij Aston Viñuela te verklaren. Een dag later overvalt hij me met een WhatsAppbericht: hij heeft zijn vrouw Gill verteld over mijn artikel. Ze zijn het erover eens dat het tragische verhaal van Kian niet verzwegen moet worden. En dat het zeker geweten moet zijn hoe de club de motor was achter troost, steun en praktische hulp die de familie uit het dorp kreeg. Ik kan het niet helpen, maar als ik een taaie ler als Chris heb horen en zien stil worden, toen we over Kian praatten, en enkele dagen later lees dat onze aanwezigheid hem helpt bij het verwerken van het drama, dan biggelen er een koppel tranen over mijn wang – terwijl ik dit schrijf, schuift mijn zoon naast me in de zetel, om papa te troosten.

Hoewel Chris de fakkel om op wedstrijddag langs de lijn te staan heeft doorgegeven aan Paquito, geeft hij dit seizoen weer training. Om afleiding te vinden in het voetbal en, vooral, om onder makkers te zijn. Als je ook in de kwaaie momenten bij mekaar terecht kan, dan weet je dat het goed zit in je club.

VOOR EEN ÉCHTE CLUB IS 'MÁS QUE' EEN PLEONASME

Wie de betekenis van het woord 'club' (de; v(m); meervoud: clubs) opzoekt via www.vandale.nl moet het stellen met de volgende verklaringen:

1. besloten gezelschap of kring; = sociëteit

2. vereniging tot beoefening van sport, ontspanning enz.
3. uitgaansgelegenheid waar op dance, house e.d. gedanst kan worden
4. golfstok

Maar ik stam uit het predigitale tijdperk en in mijn bescheiden boekenkast staat nog de driedelige – laatste gedrukte? – editie van ‘de dikke’ van Dale (1999) te pronken! En daar lees ik op blz. 615 – pas op voor al te grote opwinding, want bovenaan vindt u het lemma ‘clitoraal’, doch dit geheel terzijde – de verklaring die me het nauwst aan het hart ligt:

GROEP VAN BEVRIENDE PERSONEN

Terwijl dit artikel vorm kreeg, viel het geweldige nieuws in mijn mailbox dat Antwerp en ACT as ONE samen een communityraad installeren. Die eerste stap heeft lang op zich laten wachten, wat de relatie tussen ACT as ONE en haar leden geen deugd heeft gedaan. Hulde aan de overgebleven bestuursleden voor het doorzettingsvermogen achter de schermen, ondanks alle twijfel bij de achterban. Ook de volgende stap kan een win-win opleveren: een degelijk overlegplatform waarbij clubbestuur en een vertegenwoordiging van de fans in dialoog treden als het om zaken gaat die deze laatsten aanbelangen, zou alle partijen sterker en gelukkiger maken dan de top-downcommunicatie die helaas nog al te vaak de standaard is bij voetbalclubs. Sprekkoren, *bengalen*, racisme, enzovoort, het zou allemaal zo veel beter aangepakt kunnen worden door de fan als volwaardig gesprekspartner te erkennen. Misschien moeten de groten eens een kijkje nemen bij de kleintjes om te zien wat het betekent om een ‘club’ te zijn. Mettertijd groeit dan hopelijk het besef dat dit niet strijdig hoeft te zijn met de belangen van de eigenaar of voorzitter. Integendeel, hun project zou er alleen maar solider en waardevoller op worden.

Toen ik als tiener en twintiger elk weekend en elke vakantie in Middelkerke verbleef, noemden mijn vrienden daar mij soms een ‘aangespoelde’. Een upgrade, want wie de Belgische kust minder frequent bezoekt, ziet haar of zijn epitheton aangepast van ‘toerist’ naar ‘terrorist’. Niet dat bijnamen

voor ‘vreemden’ landinwaarts gastvrijer klinken. In de metropool Antwerpen hebben we het bijvoorbeeld over ‘de parking’. Hier in Spanje horen mijn familie en ik, net als de Britten, soms de term *guiri* achter onze rug. Of we voelen het. Het toont aan dat we niet altijd weten hoe we moeten omgaan met die ‘andere’. En dat die andere, vaak zonder het zelf te beseffen, met zijn eigen gewoontes en idioom wel eens als een olifant door de porseleinwinkel van zijn nieuwe omgeving host. Veel onbegrip en zelfs angst zou vermeden kunnen worden, wanneer iemand erin zou slagen die twee werelden dichterbij elkaar te brengen. Maar wie kan dat? Een voetbalclub kan dat!

Het was ook als tiener dat ik op expeditie trok in de platenkast van mijn ouders. Vol overgave ging ik destijds het duet aan met Boudewijn De Groot, wanneer die ‘als ie maar geen voetballer wordt’ zong. Vandaag echter hoop ik dat mijn zoon het ware plezier van de voetballer mag ontdekken en er zijn leven lang van mag genieten. Bij een échte club, dat spreekt!

Sinds begin 2019 werkt Catenaccio samen met de Nederlandse broeders van Panenka Magazine. Bestel hun magazine met voordelige verzendingskosten in België via www.catenaccio-magazine.com

de taaldokter

www.detaaldokter.be

copywriter - vertaler

fan of fan-owned

K.S.K. WENDUINE

 BENNY ANTONIW

AMATEURS

LANGS BELGISCHE VELDEN

Jupiler
LE STADE

LE STADE

CAFÉ
DU STADE

AMATEURS

“Amateurs”, het is een vaak typerende term voor de manier waarop heel wat clubs geleid worden, maar ook en vooral een synoniem voor liefhebber. De liefhebbers die Zorg dragen voor ons voetbalerfgoed. Zo ben ik bijvoorbeeld. *amateur* van het spelletje in een omgeving waar nooddriftige clubs in hun overlevingsdrang wel eens naar een plan B of C moeten grijpen opdat de bal zou blijven rollen. Waar gaten in de begroting worden gedicht door mosselen en steaks i.p.v. door tv-gelden. Waar de analisten niet in een studio te vinden zijn maar met huisgebreide sjaals aan de toeg bij Jeanke van Café Den Trainer. De wondere wereld van het amateurvoetbal. Waar de gps zo nu en dan ingesteld staat richting provincialers FC Bonanza of Panters Okegem. Waar je met verbazing kijkt naar een kruising tussen Balthasar Boma en Mino Raiola welke op KAV Dendermonde een toonzaal in Servische voetbalspecialiteiten heeft. Helaas vraagt het tegenwoordig snel veranderende voetbal landschap geregeld om een gps-update. Welkom in de wondere wereld van de amateurs!

FC NEGENMANNEKE

"GE HERKENT ME WEL, IK MOET EEN DAS DRAGEN!"

"Hallo, met Dave van FC Negenmanneke. Komende zondag spelen we tegen Evere de halve finale van de beker van Brabant. Zou je foto's willen komen maken?" Dat was enkele jaren geleden de aftrap van een bijwijlen surrealistische trip langs Belgische velden. Aftrappen deden ze in Ruisbroek ook. Een wedstrijd in apocalyptische omstandigheden die eigenlijk niet had mogen doorgaan. De tegenstanders wekten bij

sommigen al wat afgunst wegens het bezit van een veld met kunstgras. Maar de algemene teneur was toch dat kunstgras voor de wijven was. De wedstrijd had alles wat bekervoetbal moet hebben: gecontesteerde beslissingen, kaarten, doelpunten en een ongebreidelde inzet. Dit laatste te verklaren door het vooruitzicht van een finale in het Edmond Machtenstadion en een wasmachine als hoofdprijs. Helaas voor Negenmanneke eindigde de bekeractie in de Ruisbroekse modderpoel.

●
SINT-PIETERS-LEEUV

RWDM

Enkele jaren later was ik op RWDM wegens mathematische kans op promotie. Mja, de kans was klein maar in voetbal is alles mogelijk. Toen het verhaal van de wasmachine ter sprake kwam, moest er hartelijk gelachen worden. Blijkbaar zijn het nogal grote machines en moeten ze na de finale door de zegevierende club worden

afgehaald. Wat volgens de woordvoerder van RWDM al eens niet gebeurt waardoor ze in Molenbeek zeker zijn van voldoende capaciteit om iedereen netjes het veld in te sturen. Promotie volgde enkele weken later.

●
SINT-JANS-MOLENBEEK

LIERSE SK

STILLE ZATERDAG

SK Lierse. Een ploeg die het predicaat "amateurs" verdiende door de manier waarop ze geleid werd. "Tsjja, ik heb eigenlijk niets zinnigs te vertellen over Eupen-Beerschot en het regent hier nog altijd. Terug naar jou, Tom. Wel goed nieuws voor de supporters van K. Lierse S.K.: ze mogen naar huis ..." Waarna iets van The Alan Parsons Project volgde. Radio 1, trouwe metgezel onderweg. Dit keer de vervroegde terugkeer vanuit het Herman Vanderpoortenstadion. Het bleef play-off 2 natuurlijk, u weet wel, één van de vervelende nevenwerkingen bij play-off 1. PO II, veredelde oefenwedstrijden met kans op een Europees ticket. Jawel, Lierse SK maakt langs deze weg nog kans op Europees voetbal. Echter de kans op

eerstdaags géén voetbal was tig maal groter. Maar terug naar de wedstrijd: schertsvereniging Excelsior Moeskroen kwam die dag haar handelswaar uitstallen op de groene mat in Lier. De uitploeg bezoedelde de Lierse netten 3 maal wat in het bezoekersvak niet bepaald tot uitzinnige supportersreacties leidde. Hoe weet je dat Moeskroen op verplaatsing gescoord heeft? Wanneer het stil wordt in het stadion. Het was dan ook Stille Zaterdag, laatste dag van de lijdensweek. Voor Lierse Sk zou het lijden nog even verder duren. Die zaterdag vierden wij de verrijzenis van de Messias. De Mecenass van Lier koos eieren voor zijn geld. Zelig Paasfeest!

●
LIER

EENDRACHT AALST

VOIL JEANETTEN!

Ach, carnaval weekend en voetbal. Ben zelf niet zo een fan van al dat verkleden, maar de carnivalswedstrijd en de interesse in *foeбал* en cultureel erfgoed was op 1 maart een goede reden om naar Oost-Vlaanderen af te zakken. In Aalst wil dat zeggen dat dan naast hun *foetballisjten* ook de Voil Jeanetten hun beste beentje voorzetten. *Met ulderen vellen frak, lampekap en voegelmoit mé nen heirink*. De steenbakkers openen echter de score, maar begonnen al

haring te roepen voor deze in het net was. De ajuinen keken dan weer als haringen naar een sloep. Dat veranderde na de koffie en zo hield de thuisploeg de broodnodige punten thuis. Ja ja, de Boomkes zijn toen nog lelijk ten Heirink gevaren. Eendracht Aalst - Rupel Boom: 2-1. Oh, en voor wie geen haring lust, waren er nog altijd hotdogs...

●
AALST

LANKLAAR VV

PANKLAAR VV: DE TOESTAND IS HOPELOOS, MAAR NIET ERNSTIG ...

Die dag hadden we een kort gesprek met Bono. Over de huidige toestand, over Bloody Sunday, ... Samengevat, de toestand is hopeloos maar niet ernstig. Het afgelopen seizoen van Lanklaar VV is dan ook niet bepaald om over naar huis te schrijven, of net wel. Het loont in elk geval de moeite hier enkele lijntjes aan te besteden. Lanklaar geeft partij in Vierde Provinciale. Met een 0 op 78 tonen ze aan dat het begrip 'de nul

houden" toch nog wat ruimte laat voor interpretatie. Zeker met een doelpuntensaldo van 12 voor en 180 tegen. Kortom, every Sunday, bloody Sunday. Met als uitschieter de 17-1 op het slagveld van de burens in Rotem. Hier en daar hoor je intussen wel eens gniffelend spreken over Panklaar VV. Maar voorzitter Salvatore Bono laat de moed niet zakken. Ook dit seizoen staan ze er weer!

RACING MECHELEN

RACING MECHELEN, 100% ANTI-KAKKER

"Zondagnamiddag speelt Racing een uitwedstrijd in Merksplas. Wie die trip niet met de auto wil maken, kan mee met de bus van de Kapelse Racing Vrienden of Manhattan United. Vertrek zondagnamid-dag om 13u vanuit café De Plekpot." Echter, Racing volg je niet op verplaatsing. Dat doe je op 12 km van De Plekpot, in het Oscar Vankesbeeckstadion. Uitbater Marvin Christiaans ondernam enkele jaren terug de tocht richting stadion op barkrukken. Bijna 17 uur onderweg met in het kielzog een harde kern op bierfiets. Het inspireerde het team tot grootse daden. Een droge 3-0 en de promotie naar 2e Nationale was een feit.

Vandaag stond in 1e Provinciale de derby tegen Heikant op de kalender. Drie uur voor de wedstrijd en de loeiende sirenes

voorspellen niet veel goeds. Vooral als een uitgebreide politiemacht het stadion binnenstormt. Deze was opgeroepen om 2 strijdende partijen uit elkaar te halen. Althans, zo hadden ze het in de alarmcentrale begrepen. In werkelijkheid ging het om de vraag een vaststelling te doen van een beschadigde kleedkamerdeur na een jeugdwedstrijd. Daar stonden ze, een 10-tal agenten, 3 interventiewagens en een afgevaardigde van Racing met in zijn handen bewijsstuk A, een afgebroken klink.

Misschien wel typerend voor de Racing. Ik heb nog niet veel clubs gezien waar ze het verleden zo koesteren. Met een heilig respect voor oud-voorzitter Oscar Vankesbeeck. Zo is er de dag van ons bezoek nog een delegatie van bestuur en supportersclubs bloemen gaan neerleggen op zijn graf om de 75e verjaardag van zijn overlijden te herdenken.

SPORTING HASSELT

SPORTING HASSELT – DE EINDRONDE

Vijf uur, net buiten het stadion weerklinkt een toeterende autokaravaan. Geen enthousiaste supporters maar een Marokkaans huwelijk, zo bleek. Nu, het leek ook al eigenaardig. Want bij een eerder bezoek op een mistroostige winteravond bleek al snel dat supportereren voor Sporting Hasselt eigenlijk als een knelpunthobby mag beschouwd worden. Binnen de stadionmuren gaf het resultaat op het scorebord voor de thuisploeg ook al geen

aanleiding tot feestvreugde. Dat feestje was al eerder door Deinze verpest. In de overtuiging dat het soms beter is te investeren in een goede advocaat dan in een valse negen vochten ze met succes een eerdere aftrek van 39 punten aan. Gevolg was dat het eerder geredde Hasselt met het oog op het behoud plots barrages diende te spelen. Daarin gaven ze die andere traditieclub partij, Eendracht Aalst. Sporting Hasselt degradeerde dat seizoen.

●
HASSELT

TURKSE RANGERS

“JOS, GE MOET BIJ DIE ZAAVOETBALMANNEN ZIJN!”

Het stond al even aangekruist in de agenda: derby time in het Genkse. Beide teams zaten om punten verlegen. De Italianen voor een eindrondeticket, de Turken om niet te degraderen. Beide teams liggen op ‘the green mile’. Een reeks velden van 4e Provinciale tot, dit seizoen, Champions League. Aanwezig waren de gebroeders Baeten, twee gepensioneerde bakkers uit een naburige gemeente, die in hun zoektocht naar verfijnd technisch voetbal bij de Turkse Rangers en Calcio zijn beland. Beide teams mogen dan ook elk seizoen rekenen op een gesponsorde wedstrijdbal.

Hoewel er tegenwoordig toch wat gemor was. *“We blijven hier op onze honger zitten! Vroeger gingen wij altijd bij ons in de buurt kijken, maar daar in het Maasland brengen ze geen mooi voetbal. Dat is allemaal werkvoetbal dat ze daar spelen. Dan heb ik gezegd: Jos zeg ik, als we goed technisch voetbal willen zien, dan moeten we gaan kijken daar waar die zaalvoetbalmannen spelen, zeg ik! En zo zijn we dan hier beland.”* Maar ondanks de Europees ogende affiche bleef de gemiddelde voetbalfan inderdaad op zijn honger zitten. Maar deze kon dan weer gestild worden met een heerlijke kebab.

WATERSCHEI

TAVERNE DE PRAETER

Grote markt 28 - 9100 Sint-Niklaas

Tel 03 766 06 40

Keuken dagelijks open
van 10u00 tot 21u00

FRITUUR 'T SPESJALLEKE

Halfdreef 1

9120 Beveren

0476 98 22 69

INDAVER

Toonaangevend in
duurzaam afvalbeheer

+32 15 28 80 00

www.indaver.be

BUYL SPORT

bikes & wear

Kasteeldreef 211

9120 Beveren-Waas

Tel 03/775 27 00

www.buyl-sport.be

Verkoop Ford & Mazda

Bandencentrale | carrosserie | accessoires

www.waaslandautomotive.be

Bouwbedrijf De Nocker & Zn.

Dijkstraat 95

9120 Beveren

HAIRFASHION ELKE

Keizerstraat 29

9120 Haasdonk

03 755 52 25

PURE 'LOGOCA'

Aanschouw het coolste clublogo ter wereld, dat van het Florentijnse Centro Storico Leowski. Voor de minder cinefiele lezers onder ons: we zien hier de beeltenis van "The Dude", het intussen legendarische personage, dat door Jeff Bridges vertolkt wordt in "The Big Lebowski", een cultfilm van de gebroeders Coen. In de film is "The Dude" een werkloze veertiger die zijn dagen slijt met blowen, bowlen en zich vooral niet te veel zorgen maken. Zonder het te willen wordt hij wegens een persoonsverwisseling meegezogen in een maffiose afrekening. Het enige wat de levensgenieter wil, is compensatie voor zijn woonkamertapijt, waarop door de snode maffiosi werd geplast.

Ook de aanhangers van CS Leowski, velen van hen voormalige ultra's van Fiorentina, waren het beu dat hun sport steeds vaker de pispaal werd van menig Italiaans businessgespuis. Leowski staat voor alles wat het Italiaanse profvoetbal niet is: tolerant, economisch duurzaam en in handen van het volk. Wekelijks spelen ze voor een uitgelaten publiek van soms meer dan 1000 fans, die zorgen voor sfeer en gezelligheid. Iedere abonnee bepaalt mee het beleid van de club, iedere zege wordt te midden van de fans gevierd, iedere nederlaag wordt met schouderklopjes van de fans weggevaagd. Leowski, uitkomend in de zesde afdeling genaamd Promozione, verdedigt de vrije voetbalwereld, een zaak waar "The Dude" zich wel in zou vinden.

WAW

Waasland Auto Noord

ONDERHOUD - HERSTELLING - DEPANNAGE

Zandstraat 60 - 9170 Sint-Pauwels

03 778 79 08

0495 65 60 48

**SANITAIR
VAN BUYNDER BVBA**

**welness • waterleidingen • riolering • sanitair en
aardgas • dakwerken • centrale verwarming
zonneboilers • vloerverwarming**

**SANITAIR VAN BUYNDER BVBA
Windmolenstraat 38 • 9120 VRASENE**

Tel/Fax : 03 755 37 19

www.vanbuyndersanitair.be

 FILIP JANSSENS

 ROBIN BECK

 PAUL JONGENELEN

 MARK WIJNANTS

TERUG NAAR DE BASIS

KRC HARELBEKE

AGH

uders

RELBE

nis - Huw

lano

TERUG NAAR DE BASIS

We worden oud, beste lezers. Binnen enkele dagen tijd liggen de nineties maar liefst twintig jaar achter ons. Met nostalgie kijken de mensen erop terug. Naar die spuuglelijke muziek met hoge amusementswaarde, naar die beeldschermen waarop we na een vijftal minuutjes wachten het logo van Windows 95 zagen opflikkeren, naar die bizarre vestimentaie gewoonten, naar Racing Harelbeke in de hoogste voetbalklasse. Maar met nostalgie koop je niks, dat weten ze in Zuid-West-Vlaanderen intussen maar al te goed. Catenaccio Magazine bracht een bezoek aan het Forestiersstadion, waar ze na jaren puinruimen terug aan iets positiefs bouwen.

DE ORDE VAN DE DAG

Het duurt niet lang vooraleer ze bij Racing Club Harelbeke antwoorden om afspraken te maken voor een reportage. Misschien toch even duiden, want het is best een complex verhaal. Het is pas sinds 2016 dat er opnieuw een Racing Club speelt in het Forestiersstadion, ten gevolge van een naamswijziging die kadert in het nieuw elan dat het bestuur de provincieploeg wil geven. Tussen 2003 en 2016 heette de club nog Sporting West, nadat wijlen KRC Harelbeke een fusie aanging met KSV Ingelmunster. Het stamnummer 1574 is het allerlaatste restant van Ingelmunster, dat intussen al enkele (mislukte) projecten verder zit. *“En een roodgele balk op de zolders van de tribune”*, weet huidig bestuurslid Jan Feys, die me op een zaterdagochtend ontvangt in zijn thuisstad. *“Het was in oktober trouwens 20 jaar geleden dat het oorspronkelijke Ingelmunster met 1-4 ging winnen op het veld van Anderlecht in de Beker van België. De meeste supporters zitten nu in 4de Provinciale bij het heropgestarte SV Ingelmunster. Die ploeg trekt flink wat volk, heb ik gehoord.”*

Maar goed, terug naar de orde van de dag. En die orde is er terug, sinds alle plannen tot schaalvergroting eindelijk van tafel werden geveegd en er werd gekozen voor

economisch realisme. *“We willen in de eerste plaats een stabiele club in 2de Amateurklasse zijn”*, vertelt Jan terwijl we uitkijken op het Forestiersstadion, nog steeds een voetbaltempel die enkele reeksen hoger niet zou misstaan. *“Dit jaar tellen we een zestal spelers uit onze eigen jeugdwerking die volop meedraaien in ons eerste elftal. We behoren tot de besten van de klas in onze provincie voor de Foot PASS (de auditdienst die jeugdwerkingen onder de loep neemt, n.v.d.r.). Het is belangrijk dat er in een stad als Harelbeke een goede voetbalopleiding bestaat en dat de talenten uiteindelijk kunnen doorstromen naar het eerste elftal. We proberen onze jeugdproducten verder aan te vullen met jongens uit de streek. Zelfs onze trainer, Bruno Derveaux, hebben we uit het provinciale voetbal gehaald, maar hij levert wel prima resultaten. Het moeten niet altijd grote namen zijn ...”*

Talent is er overigens altijd geweest in en rond Harelbeke. Voorbeelden daarvan zijn spelers als De Tollenaere of Deltour die schijnbaar moeiteloos vanuit de jeugd naar eerste klasse werden geloodst. Maar ook in het afgelopen decennium kwam er nog heel wat talent naar boven, specifiek op een positie, die van doelman. Met Sammy Bossut (Zulte-Waregem), Samir Ujkani (Genua) en de wat weggedeedsterde Sören Dutoit (Oudenaarde) bracht de

jeugdopleiding drie topdoelmannen voort. "Pieter Merlier was hier tot in 2018 ook vier jaar actief als doelman", weet Jan, maar de inmiddels 40-jarige voormalige bekerwinnaar met Zulte-Waregem speelt intussen in provinciale bij Berlare. Nee, zoals gezegd geen bekende namen bij Harelbeke, al hebben Cedric Betremieux (Kortrijk en Roeselare), Niels Vandenbroucke (Zulte-Waregem) en Gregory Mahau (Kortrijk) wel ervaring op het allerhoogste niveau.

Af en toe hebben de Harelbekenaren natuurlijk nog heimwee naar de gouden periode die de club kende in de jaren 90. *"Dit zijn beelden van een fototentoonstelling die we enkele jaren geleden hebben gehouden"*, vertelt Jan me, terwijl hij de ene na de andere bekende kop uit de doos haalt: Mike Origi, Hein Vanhaezebrouck, Kurt Deltour, Patrice Zere, Ronny Gaspercic, Joris Detollenaere. Ik ken ze nog alsof ze gisteren als flippo tevoorschijn kwamen uit m'n zakje Crokychips. *"De mensen kennen Harelbeke maar om twee redenen: de voetbalclub en de E3-prijs wielrennen. Helaas is naambekendheid niet genoeg om de mensen terug naar het stadion te krijgen. De toeschouwersaantallen lagen nooit bijster hoog in het Forestiersstadion en ook voor ons is het bijzonder moeilijk om supporters te genereren. Nochtans zetten we volop in op lokale spelers, betrekken we de jeugdwerking maximaal bij het eerste elftal en hebben we heel goedkope abonnementsformules van slechts 75 euro. Bij topwedstrijden trekken we soms 400 à 500 man, maar het kan hier ook bijzonder stil zijn als we een banale tegenstander moeten bekampen."* De laatste hoogdag in het Forestiersstadion kwam er in september 2018, toen eersteklasser én streekgenoot KV Kortrijk in het kader van de Beker van België naar Harelbeke kwam. *"Toen was er een 5000 man! We hebben tijdens de rust onze brouwer moeten optrommelen, want het bier was al op"*, lacht Jan.

"Sinds 1980 speelt de club in dit stadion", weet Jan me te vertellen: *"Daarvoor speelde Harelbeke hier wat verder op de Deerlijksesteenweg."* Voor lange tijd had Harelbeke geen rol van betekenis op nationaal vlak. De in 1930 opgerichte club bereikte net na de Tweede Wereldoorlog voor het eerst de nationale afdelingen, maar tuimelde daar ook snel weer uit. De eerste promotie naar Bevordering in 1947 staat

bekend als de *'zagemeelpromotie'*. Voorafgaand aan de finale match tegen Blankenberge werden kilo's zagemeel op het veld gestrooid om de verzopen toestand van het terrein te verhelpen. Die was ontstaan door hevige regenval. Harelbeke versloeg de kustploeg met maar liefst 8-1, maar die laatste diende klacht in wegens het gebruik van zagemeel op het speelveld. De Voetbalbond volgde die redenering, smeerde de Ratjes een forfaitnederlaag aan, maar was vergeten dat in datzelfde weekend hetzelfde trucje was toegepast voor de interland België-Nederland in het Gentse Ottenstadion. In beroep werd Harelbeke dan ook uitgeroepen tot verdiende kampioen.

Het bestuurslid leidt me intussen rond in de catacomben van het stadion. In de kantoorruimte valt me een portretfoto van wijlen Pierre Lano op, de man die het voetbal in Harelbeke groot heeft gemaakt. Lano nam het familiebedrijf van zijn vader over in 1970, op amper 26-jarige leeftijd, en deed de onderneming in de komende decennia uitgroeien tot een van de grootste tapijtfabrieken van West-Europa met meer dan 500 werknemers. Tussen 1977 en 2000 was hij ook erg actief in de lokale politiek: Lano was al die jaren een stemmenkanon voor eerst de CVP en daarna de VLD. Vier jaar lang was hij burgemeester vooraleer hij de overstap maakte naar het federale parlement als volksvertegenwoordiger. Zijn plotse dood in december 2009 kwam als een schok voor de stad: meer dan 2000 mensen daagden op voor zijn begrafenis, een pak meer dan de Sint-Salvatorkerk plaats kon bieden.

Lano zorgde ook op voetbalvlak voor uitzonderlijke prestaties. Nog geen vijf jaar was Harelbeke uit de provinciale reeksen gekropen of de club stond al in Tweede Klasse. Via zijn uitgebreid netwerk haalde de immer vriendelijke voorzitter van de Ratjes destijds ware legendes naar de Racing. Voormalig Ajaxvedette Nico Rijnders bijvoorbeeld, slechts enkele maanden na het winnen van de landstitel met Club Brugge, was tot kort voor zijn overlijden trainer van kersvers vierdeklasser Harelbeke. De man uit Breda leed aan een hartkwaal die hem eerder al noopte zijn schoenen aan de haak te hangen en overleed in 1976 op 28-jarige leeftijd. Ook niemand minder dan Ernst Happel managede in 1978-1979 een

De huiselijke sfeer van het Forestiersstadion, waar tussen wimpel en aquarim wordt gewerkt aan een stabiele toekomst. ▲

half seizoen de toen nog totaal onbekende provincieclub, slechts luttele maanden nadat hij zowel de finales van het WK 1978 (met Nederland) als de Champions League (met Brugge) had verloren. Van Argentinië en Liverpool naar Rotselaar en Diest, voor Pierre Lano zag de bikkelharde Oostenrijker dat wel zitten. Hij tekende een contract voor een half miljoen frank en een voorraad van zijn favoriete Griekse godendrank Metaxa op zijn kantoor.

Maar niet alleen Happel streek neer bij de tweedeklasser van weleer: tussen 1981 en 1983 speelde de Nederlandse cultspeler René Notten twee jaar op het Harelbeekse middenveld. Notten kwam over van Feyenoord, nadat hij in diskrediet was gekomen wegens dopinggebruik. In 1995 overleed de vijfvoudige Nederlandse A-international, die zijn hele leven in een caravan woonde, ten gevolge van een

hartinfarct op Aruba, waar hij bondscoach was geworden. Enfant terrible Pascal De Wilde werd dan weer in 1985 weggeplukt bij Club Brugge en twee jaar later voor meer dan het tienvoudige doorverkocht aan KV Mechelen. Nee, aan karakters zeker geen gebrek in Harelbeke, wetende dat bijvoorbeeld ook Delftenaar Wim 'Pinanti is Pinanti' Reijers speelde in het Forestiersstadion. *"Meer zelfs, hij zal de derby tegen Mandel United bijwonen. Tegenwoordig woont hij in Spanje, maar die week verblijft Wim nog eens in ons land"*, sluit Jan ons gesprek af. Dat komt alvast prima uit, want we hebben nog iets goed te maken met Wim ...

DERBYDAYS

Teammanager en ploegafgevaardigde Michael Quartier, netjes in maatpak én met bijhorende paarse das rond de nek,

▲ Kind aan huis, Joris De Tollenaere.

▲ Nordin Hameg en Piet Verschelde vieren een doelpunt.

▲ Henk Houwaart met Pierre Lano.

Michel Timmerman, begin jaren 80. ▲

Patrice Zere en Mike Origi vieren een nieuwe zege. ▲

▲ Teammanager Michael Quartier wenst zijn troepen succes voor de derby.

ontvangt ons hartelijk aan de ingang van het stadion. Hij neemt ons mee naar de kleedkamers van de thuisploeg, waar de spelers zich zachtjesaan beginnen klaar te maken voor de opwarming. Een deel althans, want de rest vertoeft in de fitnesszaal of speelt een spelletje pingpong in de verpoosruimte. Veel is er hier nog niet veranderd ten opzichte van de jaren 90, toen Henk Houwaart en de zijnen hier menig tegenstander op het hoogste niveau het vuur aan de schenen legden. *“Henkie Champagne”,* lacht Michael. *“Die zijn naam valt hier nog elke week wel eens. Het is misschien niet altijd even goed afgelopen met zijn keuzes, maar hij heeft uiteraard zijn stempel gedrukt op deze club.”* Naast de kleedkamer tref ik zowaar een sauna aan, op vraag van Houwaart, die de Ratjes op zijn eigenzinnige manier de ‘nodige’ glans bijbracht.

Maar de Nederlander was naast een flamboyant man vooral ook de architect van het succes, een trainer die liefst zes jaar lang aan het roer zou blijven bij de paars-witte club. Door zijn enthousiasme en menselijkheid bracht hij bepaalde spelers op een hoger niveau. Een uitstekend voorbeeld daarvan was Joris De Tollenaere, zowat het uithangbord van Harelbeke bij voetbalminnend Vlaanderen. Hij kon het uitstekend vinden met zijn coach, maar voor anderen lag die relatie toch wat moeilijker. Nadat middenvelder Hein Vanhaezebrouck zich in de winter van 1997 in Voetbalmagazine enigszins denigrerend uitliet over Houwaart en het beleid van de club vergeleek met dat van FC De Kampioenen, werd hij *persona non grata* voor de Nederlandse coach. Na bijna tien jaar trouwe dienst moest de latere succescoach vertrekken. Achteraf bekeken sprak hij helaas grotendeels de waarheid ...

Maar laten we vooral ook niet de mooie tijden vergeten. Michael toont ons een foto die nog steeds aan de muur van de kleedkamer hangt. Het is een beeld van het Stadio Luigi Ferraris in Genua, waar het kleine maar dappere Harelbeke ooit haar enige Europese uitwedstrijd in de geschiedenis speelde. De knappe vijfde plek van de Ratjes in het seizoen 1997-1998 leverde Harelbeke, een stad met destijds niet meer dan 25 000 inwoners, een Europese campagne op. In de Intertoto Cup werd niemand minder geloot dan Sampdoria Genua, tot enkele jaren voordien nog absolute top van Europa. Voor vele Harelbeke-supporters geeft de match nog steeds een dubbel gevoel: enerzijds toonde het de geweldige prestatie aan van een lokale club die plots Europese grootheden mocht ontvangen, anderzijds toonde het beperkte supportersaantal van slechts 1500 aanwezigen ook een immens probleem aan. Sportief werd alleszins niet afgegaan: thuis werd met 0-1 verloren na een late strafschop, in Genua besliste Vincenzo Montella de match met twee doelpunten in een 3-0 zege. Enkele jaren later leidde Montella zijn nieuwe club AS Roma mee naar haar voorlopig laatste, legendarische titel.

Iets wat Hein Vanhaezebrouck al had georakeld, werd kort daarna helaas ook pijnlijk aangetoond: KRC Harelbeke leefde boven zijn stand en werd niet duurzaam gerund. Het had prima spelers lopen, maar die kostten veel geld. Als de inkomsten dan niet meewillen, kan het bijzonder snel misgaan. In 1999 trok toenmalig voorzitter Sustronck aan de alarmbel. Hij ging naarstig op zoek naar investeerders en was bereid om eender welk type zakenman een kans te geven. De keuze viel uiteindelijk op het Duitse kantoormeubelenbedrijf Quadro Office. In ruil wilde de investeerder naamsbekendheid en zeggenschap over de sportieve leiding. Die kwam in handen van Enver Alisic, de Bosniër die in een vorig leven spits was bij Winterslag en enkele jaren voordien Racing Genk had aangepakt als sportief directeur.

En dat hebben ze in Zuid-West-Vlaanderen geweten. Nadat hij het trainerschap van Herman Helleputte had overgenomen en tal van spelers had verbannen naar de C-kern, slaagde Alisic er niet in om KRC Harelbeke in Eerste Klasse te houden. De redelijk

onorthodoxe coach had nochtans alles geprobeerd, inclusief het laten invallen van zijn Guinese invallersdoelman Kemoko Camara als spits. De club degradeerde naar Tweede Klasse en veranderde zijn naam in KRC Zuid-West-Vlaanderen. Een jaar later kwam er einde aan het bestaan van stamnummer 1615. De club met een meer dan 70 jaar oude geschiedenis ging in vereffening.

HET IS INGEWIKKELD

Het Forestiersstadion straalt nog steeds een overduidelijke kracht uit, maar het is kracht uit de jaren 80: *toen* modern, *toen* geriefelijk, *toen* uitnodigend, *toen* state-of-the-art ... het neusje van de zalm. Nu ziet het er een beetje gedateerd uit. Gedateerd of niet: gezellig is het er zeer zeker. In de leuke kantine zit iedereen de eerste winterkoude weg te kleumen. En boven, in de evenzeer bijzonder knusse VIP-ruimte, genieten de genodigden en vertegenwoordigers van beide clubs van een aangename maaltijd. Dit KRC Harelbeke, hoewel slechts een schim van haar eigen, best roemrijke verleden, oogt wel degelijk levend en gezond.

“KRC - Ingelmunster” geeft het scorebord aan, en wij van Catenaccio zien daar een vette knipoog in naar alle lokale perikelen die aan Mandel United, de tegenstander van KRC Harelbeke vandaag, vooraf zijn gegaan én hen tot op heden blijven achtervolgen. Dit is immers niet zomaar een lokale streekderby, maar een duel tussen twee clubs die op een ingewikkelde manier aan elkaar gelinkt zijn. En daarvoor moeten we terug naar 2002.

Na de vereffening kwam er immers een fusie tussen Harelbeke en Ingelmunster. Dat verstandshuwelijk liep echter af op een sisser van formaat. De ziel van de Ratjes werd langzaam maar zeker uit het Forestiersstadion gezogen, het kapitaalkrachtige bestuur van Ingelmunster wilde vooral af van alle Racinginvloeden. Ze overschilderden zelfs de paars-witte zitjes. De tweespalt naast het veld zorgde uiteraard niet voor grootse successen erop. Acht seizoenen Sporting West Ingelmunster-Harelbeke leverden vier degradaties op en een ware exodus van fans. Het dieptepunt kwam er in 2010 met een terugval naar Eerste Provinciale, waarna

de laatste bestuurders van Ingelmunster het schip verlieten.

Om het nog wat moeilijker te maken halen we ook even de geschiedenis van Mandel United erbij. Aanhangers van het oorspronkelijke Ingelmunster, dat was opgegaan in een fusie met Harelbeke, besloten al in 2003 om te herstarten in Vierde Provinciale als OMS Ingelmunster. Die club werd meteen een succes en bereikte in 2012 de nationale afdelingen om dan in 2017 opnieuw te fusioneren. De club die ontstond door die fusie met KFC Izegem is de tegenstander van KRC Harelbeke vandaag, Mandel United. En de aanhangers van Ingelmunster? Die zijn opnieuw begonnen in Vierde Provinciale ...

Het hooglijk geanticipeerde treffen tussen RSC Harelbeke en KFC Mandel United is dan ook altijd wel méér dan 'zomaar' een derby. Dit Zuid-West-Vlaamse onderonsje heeft in het recente verleden al borg gestaan voor heel wat leuks! In het klassement van Tweede Amateur A staat Harelbeke vandaag vooraf fier op de tweede plaats, met slechts drie punten achterstand op leider Knokke FC; Mandel United zevende, met vijf punten achterstand op de Harelbeekse bureu. Maar wat verwachten de supporters? *"Een zege zou mooi zijn, maar een derby draait altijd uit op een gelijkspel, hé"*, lacht een Rat met vrouw en kind. Bij Mandel klinkt het al even voorzichtig ... Al willen er drie, na wat aanporren, wel zover gaan om te zeggen waar ze op hopen, niet wat ze verwachten. En ook al blijven ze ook dan nog voorzichtig: we tekenen toch een 1-2 op, een 0-2 zelfs, en een 1-3. Mooi! Die steken we in de Catenaccio Toto.

Toch wordt er ook wat gezocht. *"Het is niet meer zoals vroeger, hé. Nog maar een paar jaartjes terug had hier veel meer volk geweest"*, mogen we van een Mandel-supporter noteren. *"Het houdt de mensen minder bezig"*, zucht zijn kompaan. Naar de redenen daarvoor blijft het gissen, de identiteitscrises van het voetbal in de regio zullen er echter niet vreemd aan zijn ... Toch maken ook enkele fans zich sterk voor de ontmoeting. *"De belangrijkste match van 't jaar!"*, roepen twee Ratjes vol overtuiging. Waarna ze zich naar de staanplaatsen achter het noordelijke doel, de vaste stek van supportersclub Ratten van Harelbeke begeven, om hun grootse mauve-witte

spandoeken te ontvouwen.

KWALITEIT KOMT BOVEN DRIJVEN

En inderdaad: ondanks alle veronderstellingen beklimmen toch goed wat fans de trappen van de hoofdtribune, zo'n een halfuurtje voor de aftrap. Circa 400 aanwezigen maken zich op voor de strijd om de hegemonie in de streek. Velen verkiesen echter de nabije warmte – en vloeibare voorzieningen – van de kantine om van daaruit de wedstrijd te aanschouwen. De zittribune aan de overkant, zo vertelt Michael ons, wordt nog heel zelden gebruikt. *"Laten we eerlijk zijn: we zijn al blij als de hoofdtribune min of meer vol geraakt."* Aan voorspellingen inzake toeschouwersaantallen vandaag waagt hij zich niet, net zo min als aan een pronostiek. *"Voorin wordt het zwaar"*, vertrouwt hij ons wel toe. *"Twee kwetsuren deze week, op training ... Maar Mandel weet nog van niks, dus mondje dicht, hé."* Beloofd, Michael!

Beide elftallen beginnen pittig aan de wedstrijd. Mandel United iets meer met lange ballen, KRC Harelbeke vooral met aanvallen over hun rechterflank. Al na 2' is het bijna raak: Mandeldoelman Brecht Laleman is goed wakker en redt prima. Dan dringt Gregory Maheau aan, maar hij komt niet tot scoren ... Een goede start, met name van de thuisploeg. Het tweede kwartier lijkt dan uit te draaien op een studieronde in uitgesteld relais – al dringt toch vooral Mandel nu aan, met enkele verzorgde aanvallen over beide flanken. Op het halfuur schrikken we op van een fikse Harelbeekse bal voorlangs, meteen het laatste noemenswaardige wapenfeit in de eerste helft. Ruststand: 0-0.

In de kleedkamer heeft Mandel United duidelijk goed wat loodvrije 'Super' bijgetankt, want het drukt van bij de aftrap het gaspedaal voluit in, wat resulteert in maar liefst vier hoekschoppen op rij. En wat dus overduidelijk in de lucht hangt, gebeurt op het uur ook effectief: nummer 10, Daan Debouwer, profiteert van een nalatigheid en geeft Laleman het nakijken. Meteen het sein voor Harelbeke om druk te zetten, maar wat gevreesd werd, zien we ook gebeuren: KRC mist een speerpunt, draagkracht voorin. Veel goede wil en overtuigende pogingen om met verzorgd voetbal tot bij het doel van de bezoekers te geraken, maar Mandel

De schoenenverzameling van de Ratjes. ▲

United blijft op de loer liggen en Harelbeke krijgt in de 87' het deksel op de neus met wat niet anders dan als een copybook tegenaanval kan omschreven worden, mooi afgerond door Jasper Beyens, Mandels nummer 19. Nul-twee, einde verhaal voor de Ratjes, wiens moed hen – net als het koninklijke purper op hun tenues – in de schoenen lijkt te zinken. Na het laatste fluitsignaal vouwt de supportersclub achter de tribune stilzweigend de spandoeken op ... Verliezen? Kan gebeuren. Maar in een derby? Altijd hard.

“Er is niets op deze zege van Mandel af te dingen”, weet ook Michael na de wedstrijd. “De kracht van onze ploeg dit jaar schuilt in het karakter en dat hebben we ook getoond. Maar Mandel is een bijzonder goed team – ze hebben de kwaliteiten in huis om moeiteloos in 1e Amateur mee te draaien. En dat is vandaag toch komen bovendrijven ...” Toch is

de ploegafgevaardigde relatief tevreden over deze derbydag. *“Er was een bijzonder goede opkomst en de algehele sfeer van zo'n derby is toch telkens weer iets speciaals, hé. En we kijken alweer vooruit: we staan nog steeds prima in het klassement en we maken ons op voor enkele toppers, de eerstkomende weken! Eerst op Gullegem, alweer een streekgenoot en dan thuis tegen Knokke FC, de huidige aanvoerder van de rangschikking.”* Geen tijd dus voor de Ratjes, om bij de pakken neer te blijven zitten. En hun elftal straalde vandaag, ondanks de nederlaag, ook allerminst iets dergelijks uit ... Neem het van ons aan: Harelbeke, daar blijven we van horen.

DE DROOM VAN PIERRE

Op weg naar huis doemt de grote droom van Pierre Lano op in mijn gedachten. Eén grote club in Zuid-West-Vlaanderen.

▲ De kleedkamers van de Ratjes. De koffiefkan is al even nostalgisch als de rest van de ruimte.

Harelbeke, Kortrijk en Waregem: drie clubs op een zakdoek van elkaar die in deze moderne voetbaltijden geen bestaansreden zouden kunnen hebben zonder schaalvergroting. Uiteindelijk liep het helemaal anders af, want de brave West-Vlaamse topondernemer was iets heel belangrijk vergeten: voetbalclubs geven niet graag hun identiteit op. Ze zijn veel te fier om die identiteit zomaar te grabbel te gooien voor economische schaalvergroting. Dat is zelfs gebleken in de lightversie van de Zuid-West-Vlaamse fusie met Ingelmunster.

Nee, dan zijn de dromen van de huidige beleidsmensen bij KRC Harelbeke voor mijn part heel wat mooier. Kleiner, minder ambitieus, maar mooier. Een stabiele en economisch duurzame West-Vlaamse club op amateurniveau, met jongens uit de eigen streek, gevormd in de eigen jeugdwerking, spelend in de eigen paarse kleuren. En terug onder de naam van de stad, zonder al die verwarrende voorvoegsels, adjectieven en

samentrekkingen. Want een goede naam kan wonderen doen, dat zou de betreurde Pierre Lano enkel maar beamen: hij liet bij de burgerlijke stand ooit zijn naam Lanneau officieel veranderen in Lano om zijn klanten niet langer in de war te brengen.

WIM REIJERS

Enkele maandjes geleden alweer maakte Catenaccio Magazine op haar Facebookpagina de onvergeeflijke fout door aan de 'staat van levendigheid' van Wim Reijers te twijfelen, maar voor alle duidelijkheid, deze 'oude leeuw' is springlevend. Wim – wonend in Spanje, maar ter gelegenheid van de derby tegen Mandel United nog een keertje naar België gehaald door KRC Harelbeke-sponsor Decoratiewerken Stockman, – liet het gelukkig niet aan zijn hart komen, al evenmin aan het onze, en was bijzonder blij met een editie van ons magazine.

Nog even levendig, scherpzinnig, pienter en energiek als vroeger, die goeie ouwe Wim 'Pinanti' Reijers. Reijers kwam in de Belgische Eerste Klasse uit voor o.a. SV Waregem, KV Kortrijk en KRC Harelbeke. Hij werd echter vooral onsterfelijk als trainer bij datzelfde KV Kortrijk, mede gezien zijn uitzonderlijke talent voor oneliners – wat van hem een graag geziene gast voor televisieprogramma's maakte in die tijd. Zijn legendarische uitspraak "*Wat Pinanti? Hoe Pinanti? Waar Pinanti? Pinanti is pinanti!*" kwam er nadat Kortrijk een 2-2-gelijkspel behaalde bij Club Brugge dankzij een aangevochten penaltyfout van Ronald Spelbos op Didier Quain.

OLD FOOTBALL PICTURES

April 1937. Hampden Park. Geboren en getogen in Glasgow, ontwierp de wereldberoemde stadionarchitect Archibald Leitch ook het stadion in zijn thuisstad. Na de voltooiing van de North Stand berekende hij de officiële capaciteit op 183.724. Het ware toeschouwersaantal voor wedstrijden uit dit tijdperk lag echter steeds hoger, omdat veel mensen ook zonder ticket de grond binnenkwamen. Eén week in die aprilmaand, enkele jaren voor WOII, is daarvan de illustratie bij uitstek.

De eerste wedstrijd in die bewuste lentemaand was een interland tussen Schotland en England op 17 april, tevens de allereerste wedstrijd met ticketverkoop in de Britse geschiedenis. Er waren 150.000 tickets voorzien, waarvan er een verbluffende 149.414 werden verkocht. Uiteraard waren er ook fans die over de muren klommen, waardoor volgens sommige rapporten het aantal van 185.000 toeschouwers werd bereikt. Precies een week later, op 24 april, werd de Schotse Cup Final tussen Aberdeen en Celtic afgewerkt. Deze keer werden er 147.365 tickets verkocht, wat dus, als we enkel rekening houden met de officiële cijfers, op één week tijd 296.779 supporters naar Hampden Park lokte. Wetende dat meer dan 30.000 supporters de toegang tot de finale ontzegd werd, zal het ware aantal de 300.000 gemakkelijk hebben overtroffen. Of zoals de Glasgow Herald schreef: de match zal meer worden herinnerd omwille van het toeschouwersaantal dan om de wedstrijd zelf.

Het interbellum werd dus niet alleen gekenmerkt door een economische depressie, maar was dus ook, zo illustreren de toeschouwersaantallen bij deze twee wedstrijden, een periode waarin het voetbal mateloze populariteit genoot.

boost

BODY & MIND

**Een nieuwe luxewellness voor zowel
hotel- als niet-hotelgasten.**

**Dat is BOOST Body & Mind
bij Van der Valk Hotel in Beveren!**

Wellness & Beauty
Zwembad & Fitness
Group & Personal training
Prive verhuur
Arrangementen

Hotel Beveren

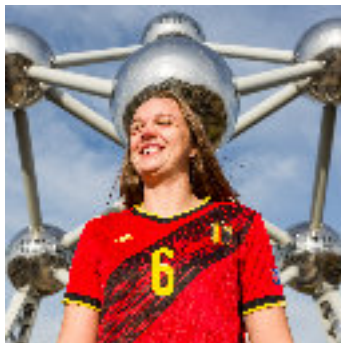
Gentseweg 280 | 9120 Beveren-Waas

+32 3 775 86 23

(24 uur, 7 d/w bereikbaar)

www.hotelbeveren.be

info@hotelbeveren.be

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw KSK Beveren

CATENACCIO 4 | DECEMBER 2019